

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா

உள் நாடு ரூ. 7 8 0

புற நாடு ரூ. 9 8 0

காரியாலயம்:—

வேளாளர் தேரூ,

புரசைபாக்கம், சென்னை

Vol 6]

1933 சூ. ஜூவரி மீ 12 ஏ

[No. 2

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader)	21	7. தேகை (ஓர் நாள்)	31
2. தமிழ்ப்பாடம் (எனவெண்பா - கலீசிங்குகாண்டம்)	23	K. இராஜகோபாலன்	
3. கலித்தொகை—(பாலைக்கலி-1) T. A. கணக்காபதி முதலியார்	25	8. காற்று மழை (- அங்கம் 1. களம் 1) (Shakespeare's Tempest)	32
4. கம்மாழ்வார் வைபவம் (+ பத்து-4 தசகம்) K. இராஜகோபாலாசாரியார். B.A.B.L.	27	9. மாப்பிலக்கணம் — தனை வித்துவான் M. V. வேணுகோபாலப்பிள்ளை	34
5. வாழி தோழி (ஓர் கார் நாடகம்) P. இராமாநுஜன்	28	10. கயபராமாயணம் (மார்சன் வைதப்படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A. B.L.	36
6. பொதிகை சிக்ஞா (அகரவருக்கம்) N. வையாபுரிப்பிள்ளை B.A. B.L.	29	11. Cross Word Puzzle No. 1.	38
		12. ரெத்தமானம்	39

கலாநிலயம்

சொன்னால் விரோதம் 1.

ஓண்ணியபடி யெல்லாம் இருக்க இயலவில்லை என்று தெரிந்ததும், இருக்கின்றபடியேதான் இனி எண்ணித் தீரவேண்டும் என்று மாந்தர் முடிவுசெய்து விடுவது அழகன்று. “மாநுட இயற்கை, மாநுட இயற்கை” என்று ஒரு சொற்றூட்டரைப் பொருளால்லாப் பொருளில் பாவித்து, “பாவங்கள் பற்பலவற்றிற்குப் பழவடியேம் யாம்” என்னும் இப்பரிபவத்தைச் சமக்காத மாந்தர் மிகச் சிலர். மாநுட இயற்கை இருக்குமாறிருக்க (Human nature being what it is) அதற்குத் தகுந்தபடி நம் மை அமைத்துக்கொள்ளாமல், ஆகாயக் கோட்டை கள் கட்டுவதற்கு அண்ணாந்து அளவெநிப்பதால் எது பயன் என்று எத்தனையோ பலர் சொல்வதைக் கேட்வேருகின்றோம். இந்தச் சொல், சொல்வோர் க்கும் கேட்போர்க்கும் செய்கின்ற வஞ்சனை கொஞ்சமன்று. “மாநுட இயற்கை” என்னும் இந்த ஆழமற்ற சொற்றூடர் ஆங்கிலத்தினின்று மொழி பெயர்ந்துவந்ததேயன்றித் தமிழர், மாநுடப் பொது இயற்கை என்று ஒன்றைப்பற்றி விவகரித்ததாக எங்குங் தெரியவில்லை. சான்றேர் இயற்கை யிதுவென்றும் இழிந்தோர் இயற்கை இதுவென்றும் வேறு வேறு வகுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனரே யல்லாமல், மனிதருக்கு இது மாறுத பொதுக் குணமென்றும் அசனிற்கு இணங்கிபே அமையவேண்டுமென்றும் தமிழ்நூல்களில் வந்திருக்கக் காண்பது மிக அரிது. உலக இயல், என்றுரைக்குங்கால், உலகம் என்பது

இட ஆகுபெயராகி மக்களுக்குரிய பொதுஇயல் பென்ன ஒன் றினைக் குறிப்பதுபோல் தோன்றலாம். எனினும், அவ்வாறு கொள்ளலாகா தென்பதை வற்புறத்துவதற்கே நம் தமிழ் முதறிஞர், “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என மிகவும் அருமையாய் வகுத்துக்காட்டினார்.

ஆதலால், இருக்கத்தகாத நிலைமைகளையும் செய்யத்தகாத செய்கைகளையும் கண்டக்கால், “உலகம்” இப்படித்தான் இருக்கும் என்னும் முடிவிற்கு வந்து நாம் அப்படித்தான் ஆகவேண்டும் என்று முயலவும் புகுவது பெரும் பேசைத்தமை யாவதன்றித் தீமை கள் பல பின்னும் பெருகுவதற்கு வழிசெய்து தருவதும் ஆகின்றது. இச்செய்தியின் உண்மை வேறு, அதன் பொருட்டுச் செய்யவேண்டியவைகளும்வேறு. உலகத்தின் இழிந்தோரே, இருக்கத்தகாத இந்நிலையை அடைந்திருக்கின்றனர் என்றும், செய்யத்தகாத இக்காரியங்களைச் செய்கின்றனர் என்றும் உணர்ந்து, அன்னேர் நிலைமையும் செய்கையும் தகவுடைய நன்மையை அடைவதற்குச் செய்யவேண்டியவைகளையும் செய்விக்கவேண்டியவைகளையும் முயலத் தலைப்படுவதன்றே மாநுடமதியின் மேன்மை. இதற்கு மாறுன மனப்பான்மை மிகக்கொடியது. இன்றைக்குக் கிரமமின்றி நிகழ்கின்ற தீமைகளுள் பலவற்றிற்கு இம்மறத்திலை மனப்பான்மையே காரணம். கணக்கு வழக்கின்றி எண்ணிற்கோர் இலஞ்சம் வாங்கக் காண்கின்றோம். இதனின்று, கிடைக்குமானால் இலஞ்சத்

திற்குக் கைசீட்டுவதே ‘உலகத்தின்’ இயற்கை என்று எண்ணப் புகுந்து “ஆகையால், நாமும் இலஞ்சம் வாங்க வேண்டும்” என்ற முடிவிற்கு வரும்படி மனத் தைத் திரித்துக்கொள்வது எத்தனை இழிவுடைத்து என்பதை அறிவதற்குச் சிறிதே சிந்தனை வேண்டும். இந்தச் சிறு சிந்தனையை எழுப்பித்தரும் உதவி செய் யவல்லவர்கள் மிகச்சிலர். அவ் வல்லவர்களிலும் செய்ய நினைக்கின்றவர்கள் அதனினுஞ் சிலரே. எனினும், உலகத்தியற்கை என்ற சொல்லால், பகுத்தறில்லா மக்களை உழுக்கப் புகுகின்றவர்களோ பலர். இதற் கென் செய்வது! அருளிற்கும் அறத்திற்கும் சான் ஸ்ரேர் புகன்ற அறிவிற்கும் மாரூக ஒரு சிலரோ மிகப் பலரோ ஒழுகக் காண்கின்றோமெனின், அவ்வாறு ஒழுக்கம் இழிந்ததற்குக் காரணங்களா யமைந்தவை பாவையென ஆராய்ந்து, அக் காரணங்களை விலக்க முயல்வாரைக் காண்கிலேம். மாறிய அவ்வொழுக்கங்களால் விளையவல்ல தீமைகளின் தன்மையையும் அளவையும் சோதித்துரைப்பாரைக் காண்கிலேம். முறையல் செய்யாமைக்கு வேண்டிய மனப்பான்மையை விளைவிக்கவல்ல சாதனங்களை உதவவருவாரைக் காண்கிலேம். அறமும் அருளும் அறிவும் திரித்து நிகழ்கின்ற ஒழுக்கங்களைபே முறையையாக்கப் புகுகின்றவர்களைபே, ‘நான் நான்’ என முன் வருகின்ற இனத்தினுட் காண்கின்றோம். உயரிய ஒழுக்கம் யாதென உணர்ந்து செய்வதற்கு மாரூக, வழுவிய ஒழுக்கத்தை விழுமியதென்று பாராட்டி அதற்கு வழி செய்து அமைப்பதோ அழுகு கட்டுரை வன்மையாலும் சட்டசபைகளாலும் இக்காலம் முயலப்படுகின்ற சீர்திருத்தங்களிற் பல இப்பின்னைய இனத்தைச் சேர்ந்தனவென்பதைச் “சொன்னால் விரோதமிது, ஆயினும் சொல்லுவன் கேண்மினே” என்னுமப் பெரியார் மொழியைத் தழுவிப் பேசவேண்டியிருக்கின்றது. “கள்ளமில்லாமனதுடைய மனிதர் எங்குளர்; தனக்கு வேண்டியவொரு பொருளை அடைவதற்கு வேறு வழி எளிதில் வாய்க்கவில்லையாயின், அதனைத் திருடிக்கொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணுவதே மாந்தர் இயற்கை. இதன்படி, வீடுடைத்தும் வழிபறித்தும் கவர்வதுகிடக்க, வஞ்சளையாலும் பொய்யாலும் சிறிதும் பெரிதுமாய களவுகள் செய்கின்ற மாந்தரையே பெரும்பாலும் பாக்கின்றோம். பையில் கையிடுகின்றன ஒருவன். பாத்திரக்கடையில் தவலைக்குவிலைபேசிக்கொண்டே ஒரு சிறு கரண்டியை எடுத்துக் கடைக்காரனுக்குத். தெரியாமல் மடியில் செருகிக் கொள்கின்றன ஒருத்தி. பொய்க்கணக்கு எழுதுகின்றன ஒரு குமாஸ்தா. போகாத இடத்திற்கெல்லாம் போனதாகப் பொய்ப்பட்டி அனுப்புகின்றார் ஓர் உத்தியோகஸ்தர். இவ்விதமே, வக்கில்லை, வைத்திபர்கள், வியாபாரிகள் அரசியல் வாதிகள், முதலியவர்களிலும் அவரவர் தொழிலிற்குரியபடி களவுகள் செய்கின்றவர்கள் உள்ளர். ஆகையால் களவுடைய எண்ணமே மாநுட இயற்கை என்ற முடிவிற்கு வந்து, மாநுட இயற்கை இவ்வாறு இருக்க, களவுடைய முறையையாக்கினுல் பிழைன்ன இருக்கின்றது என்று வாதித்து, பிரசாரங்கள் செய்து கழுகங்கள் ஏற்படித்துக் கடைசிபில், 1934-வது வருடம் ஜனவரிமாதம் டெயிலிருந்து எல்

லாரும் களவுடவேண்டும் என்றேர் சட்டம் பிறங்கால், அதனைப்பற்றி என்ன நினைப்பது! சிரிப்பிற்கிடமாக இப்படி நாம் சொல்லவில்லை. மாநுடவாழ்க் கையில் பொருட்களை மிகவும் சிறியதோர் செய்தி, ஆதலின் இவ்விபரிதம் வெட்டவெளியாகத் தொரிக்கின்றது. மற்று, வாழ்க்கையின் உயிர்களை பின்னாய்செய்திகள் பலவற்றில் இவ்விதத் தாக்கத்தைபே கையாண்டு, இத்தகைய முடிவிற்கேவந்து, சட்டங்கள் சார்பாகவே பொதுஜன அபிப்பிராயத்தின் அதுமதியினாலோ, களவுனினாங் கொடிபவைகளை விதியெனக் கொள்விக்கமுயல்கின்ற முற்சிகஞ்சுக்குக் குறைவில்லைன்பதை உணர்ந்தால் அப்பொழுது எழுந்த சிரிப்பு எதுவாக மாறவேண்டுமென்று இயம்பவும் வேண்டுமோ! நாமின்கு உரைக்கின்ற கருத்தினை விளக்குதற்கு குரிய உதாரணங்கள் ஒன்றிரண்டு கூறுவோம். அப்பொழுது, “இப்படியும் இருக்குமா” என்னும் விபப்பேனும் தீரலாம்:—

1931-வது ஆண்டு இதழ்களில், “உண்மையில் உழல்வார் திறம்” என்னுங் தலைப்பின்கீழ் வரைந்த ஐங்குகட்டுரைகளில் ஷாமல்லூட்டஸன் என்ற வொரு அமெரிக்க நூலாகியரைப் பற்றிச் சொல்ல நேர்ந்த சில விடயங்கள் இங்கு நினைவிற் கொள்ள தத்தகுந்தன. அவர் வரைந்த நூலின் பெயர், “நாம் ஏன் ஒழுக்கம் பிறழ்ச்சின்றோம்” (Why we misbehave) என்பது. இந்தக் கேள்வி கேட்கவேண்டிய தொன்றே. காரணங்களை அறிந்து திருத்தி நல்ல ஒழுக்கத்தை நிலைநிறுத்த முயல்பவர்களே யாயினும் அவர் தெப்பத்திற் கொப்பாவார். ஆனால் அறநாறு பக்கங்கள் கொண்ட இப்புத்தகத்தில் நம் ஷாமல்லூட்டஸன் அதுவொன்றும் செய்யவில்லை. மற்று, அவர் நூலின் பிண்டப்பொருளாய் நின்று, சிறப்பாகத் தற்கால மேனுட்டு மனப்பான்மையையும் பொதுவாக அறிவில்லா ஆற்றலுடையவர் வாதிக்கின்ற அவை நெறியையும் காட்டும் கருத்தை இரண்டுமென்று வாக்கியங்களில் அடக்கிவிடலாம்—“மனிதர் ஒழுக்கம் பிறழ்கின்றனர்; ஏனெனில் ஒழுக்கம் பிறழ்வதே மானுட இயற்கை; இது எவ்வாறு தெரிகின்ற தென்றால், எல்லாரும் ஒழுக்கத்தினின்று பிறழ்வதையே காண்கின்றோம். பிறழாதவர்களுக்கு சிலர் இருக்கவில்லையா, என்று கேட்கலாகாது. அதனை நம்பாதே; காலம் இடம் முதலிய வசதிகள் வாய்க்காமையால் கிளர் நல்லொழுக்க முடையவர் போல் தோன்றினாலும், ஒழுக்கம் பிறழவேண்டுமென்பதே அன்னவர்தம் எண்ணமாகும். ஆகையால், இந்த மாநுட இயற்கைக்கு மாரூக நல்லொழுக்கங்களில் வலிந்து நிலைநிற்க முயல்வது முறையன்று. எனின், மானம் நானாம் முதலிய பொய்ப்போர்வைகளைக் களொந்துள்ளதுவிட்டு எல்லாரும் ஒழுக்க மென்ற ஒன்றையே நினையாமல், ஆசையும் மனமும் போனபடியெல்லாம் சென்று, விழைந்தவர் விழைந்தவரை விழைந்து இடத்தில் அடைவதே தகுதியும் முறையையும் ஆகும் என்று கொண்டாடும்படி பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திருத்த வேண்டும்”—என்கின்றார் ஷாமல்லூட்டஸன்.

தமிழ்ப் பாடம் 52.

நள வேண்பா—கலி நீங்கு காண்டம்

[ஏ-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கானகத்தில் காதலியை நீத்துப் பிரிந்த நளனுக்கு நேர்ந்தவைகளை இனிப் புகழேந்தி சொல்ல ஆரம்பிக் கின்றார்.

மன்னு வனக்கபய மென்னு வனத்தீயில்
பன்னுக வேந்தன் பதைத்துருகிச்—சொன்ன
மொழிவழியே சென்றுன் முரட்கவியின் வஞ்சப்
பழிவழியே செல்கின்றுன் பார்த்து. 3.

ஆருங் திரியா வரையிருளி னங்கனே
சோர்குழலை நீத்த துயரோடும்—வீரன்
திரிவானத் தீக்கானிற் செந்தீயின் வாய்ப்பட்
டெரிவானைக் கண்டா னெதிர். 4.

தீக்கடவு டந்த வரத்தைத் திருமனத்தில்
ஆக்கி யருளா லரவரசை—நோக்கி
அடைந்தா னடைதலுமே மாரழலோ னஞ்சி
உடைந்தான் போய்ப்புக்கா னுவந்து. 5.

சீரியாய் ஸீயெடுப்பத் தீமை கெடுகின்றேன்
கூருங் தழலவித்துக் கொண்டிபோய்ப்—பாரில்
விடுகென்றுன் மற்றந்த வெந்தழலால் வெம்மைப்
படுகின்றுன் வேல்வேந்தைப் பார்த்து. 6.

என்றுரைத்த வவ்வளவி லேழுலகுஞ்சுழக்டலும்
குன்றஞ் சமந்த குலப்புயத்தான்—வென்றி
அரவரசைக் கொண்டகன்று னரணியந் தன்னில்
இரவரசை வென்று னெடுத்து. 7.

[முதல்
மண்ணின்மீ தென்றன்னைனின் வன்றுளா லொன்று
எண்ணித் தசவென்றிடு கென்றுன்—நண்ணிப்போர்
மாவலான் செய்த வுதவிக்கு மாரூக
ஏவலாற் றீங்கிழைழப்பே னென்று. 8.

ஆங்கவன்று னவ்வா றுரைப்ப வதுகேட்டுத்
தீங்கலியாற் செற்ற திருமனத்தான்—பூங்கழலை
மண்ணின்மேல் வைத்துத் தசவென்று வாய்மை
எண்ணினுன் வைத்தா னெயிறு. [யால் 9.

இவ் வேழு செய்யுள்களையும் நாம் பாடத்திற்கு
எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆதலால் பாட்டுக்களை மாத்
திரம் எழுதினோம். இவைகளில் அடங்கிய விஷயம்
பின் வருமாறு:—தமயந்தியை விட்டுப்பிரிந்த துயரத்
தினேடு னன்ன் காட்டுவழியே போனபோது அங்குப்
பற்றி எரிந்திருந்த வனத்தீயிலிருந்து, “மன்னனே,
உனக்கு அபயம்” என்று யாரோ தன் உதவிவேண்டி
அழைக்கின்ற குரல் கேட்டவுடன் திரும்பிப்பார்க்கப்
பாம்பொன்று அத் தீயினிடை அகப்பட்டுத் துடிப்
பதைக் கண்டான். தன் குறைகளைப் பற்றிச் சிறிதும்
நினைக்காமல் மற்றவர்களுக்கு உண்டான கஷ்டங்களை
மிகக் விரைவுடனேநீக்குவதேகடன்னன்றுகருதுகின்ற
உத்தமன் ஆனதால் இந்னான், பாம்புதானே என்று
கூடப் பாராமுகமாயிராமல், காட்டுத்தீக்குள் குதித்து
அந்தப்பாம்பைவெளியிற்கொணர்ந்தான். வந்தவுடன்

அப்பாம்பு னளை நோக்கி, “ஓன்றுமுதல்பத்துவரை
பிலும் எண்ணி னன்னைத்தரையில் விடுவாயாக” என்று
சொல்ல, னளன் அவ்வாறே வடமொழியில் எண்ணித்
‘தச்’ வென்று கீழே விட்டான். உடனேஅந்தப்பாம்பு
அவைனத் தன்பற்களால் கடித்துவிட்டது. பாம்பிற்கு
இவைனக் கடிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் இருந்த
படியால் அப்படிக் கடிப்பதற்கு ஏதாவதொரு நிபம்
வேண்டுமே என்று அது செய்த தந்திரம் இது. தச,
என்பதற்கு ஸமஸ்கிருதத்தில் பத்து என்ற ஒரு அர்
த்தமும் கடி என்ற வெரூரு அர்த்தமும் இருக்கின்றன.
பத்து என்ற அர்த்தத்தில் அடி எண்ணிய னளன் தச என்று வைக்க இப் பாம்பானது மற்றப்
பொருளைக் கொண்டதுபோல் பாவித்து, “நீதானே னன்னைக் கடிக்கச் சொல்கின்றாய். ஆகையால் கடிக்கின்றேன்” என்று கடித்துவிட்டது. கடித்தவுடன் னளனது உடலும் உருவமும் அவ் விஷத் தீயினால் அடைந்த வேறுபாட்டைப் புகழேந்தி அடித்த செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறியா வாம நெடுந்தோள் வறியோருக்—கேமம் கொடாதா ரகம்போற் குறுகிற்றே மெய்ம்மை விடாதான் றிருமேனி வெந்து. 10.

பதப்பிரிவு:—வீமன் மடந்தை விழி முடிய கண்டு அறியா வாமம் நெடும் தேர்ள் வறியோருக்கு ஏமம் கொடாதார் அகம்போல் குறுகிற்றை மெய்ம்மை விடாதான் றிருமேனி வெந்து.

அன்வயம்:—மெய்ம்மை விடாதான் திருமேனி வெந்து, வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டு அறியா வாமம் நெடும் தேர்ள் வறியோருக்கு ஏமம் கொடாதார் அகம்போல் குறுகிற்றே.

பதவுரை.

மெய்ம்மை - சத்தியத்தை

விடாதான் - விடாதவஞ்சிய னளனது

திரு - அழகிய

மேனி - உடலானது

வெந்து - விஷாக்கினியினால் வெந்து,

வீமன் - வீமராஜனுக்கு

மடந்தை - மகளாகிய தமயந்தியும்

விழி - (தனது பெரிய) கண்களால்

முடிய - முற்றிலும்

கண்டு - பார்த்து

அறியா - அறிந்திராத

வாமம் - அழகிய

நெடும் - அகன்ற

தோள் - (நளனது) தோள்கள்,

வறியோருக்கு - தரித்திருக்கு

ஏமம் - பொன்னை

கொடாதார் - கொடுக்காதவருடைய

அகம்போல் - அகத்தைப்போல

குறுகிற்றே - குறிக்கிவிட்டனவே.

விரிவுரை:—பாம்பின் விஷம் மண்டினதால் னளனது உடல் வெதும்பிக் கூறுகிப் போயிற்று

என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து. இதை நினைத்துக் 'குறுகிற்றே', என்று இருக்கப்பொருளில்காராஇடைச் சொல்கொடுத்துக் கூறியும் மனம்வருந்துகிறார். உடல் வெந்ததால் தோள்களும் குறுகின. பல காலம் இத் தோள்களோடு பழகியிருக்கின்ற தமயந்தியும் அவை களின் அழகையும் அகலத்தையும் முழுவதும் கண்ட தில்லை என்றாலும் அவைதம் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

இவ்வளவு பெருமையோடும் அழகோடும் வளர்ந்த தோள்கள் ஒருநொடியில் குறுகித் தேய்ந்துபோதற்கு ஓர்உதாரணம்காட்டவந்த கவி, வறுமையற்றவர்களுக்குப் பொன்னும் பிறபொருளும் கொடுத்துக் காக்கா தவர் குறைந்து கெடுகின்றார் என்பதைப் பிரத்தியக்கூ மாகப் பாராட்டி எடுத்து அமைத்துக்கொள்கின்றார். அகம் என்ற சொல்லிற்கு வீடு என்றும், மனம் என்றும், இரண்டு அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விரண்டு அர்த்தத்திலும், வறியோர்க்கு ஒன்றும் கொடுக்காத உலோபிகளது அகம் குறுகும். ஒருவருக்கும் உதவாத உலோபி நெடுநாள் வாழுமாட்டான். அவன் விடும் குடியும் செல்வமும் பெருகாமல் தேய்ந்து குறுகிப் போம். ஏழைகள் துண்பப்படுவதைப் பார்த்திருந்தும் அவர்களுக்குப் பொருள்கொடுத்துக் காக்காதவன் மனமானது வரவரக் குறுகிக் குறைந்துவிடும். மற்ற வர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொடுத்துப் பழகுகின்றவன் மனந்தான் மேன்மேலும் விசாலமடையும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புகழேற்றுகிற லோபிகளிடத்தில் தனக்கு இருக்கும் வெறுப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றார்.

ஆற்ற லரவரசே யாங்கென் னுருவத்தைச் சீற்ற மொன்றின் றிச் சினவெபிற்றால்-மாற்றுத்தற்கின் றென்தா ரணமென்று னேற்றமரிற் கூற்றமூக்கு மின்காலயின்முகவேல் வேந்து.

11.

பதப்பிரிவு:- ஆற்றல் அரவு அரசே ஆங்கு என் உருவத்தை சீற்றம் ஒன்று இன்றி சினம் எயிற்றால்மாற்று. தற்கு இன்று என்காரணம் என்று ஏற்று அமரில் கூற்று அழைக்கும் மின் கால் அயில் முகம் வேல் வேந்து.

அன்வயம்:- ஏற்று அமரில் கூற்று அழைக்கும் மின் கால் அயில்முகம் வேல் வேந்து, “ஆற்றல் அரவு அரசே, இன்று சீற்றம் ஒன்று இன்றிச் சின எயிற்றால் என் உருவத்தை ஆங்கு மாற்றுத்தற்குக் காரணம் என்ன?” என்றான்.

பதவுரை.

ஏற்று - பகைவரை ஏற்று

அமரில் - யுத்தத்தில்

கூற்று - எமனை

அழைக்கும் - (இவருயிர்களைக் கொண்டுபோக வா என்று) அழைக்கும்

மின் - பிரகாசத்தை

கால் - வீசுகின்ற

அயில் - கூர்மை பொருந்திய

முகம் - முனையை உடைய

வேல் - வேலை ஏந்திய

வேந்து - அரசனுகிய நளன்,

“ஆற்றல் - வலிமையுடைய

அரவு - பாம்புகளுக்கு

அரசே - தலைவனே,

இன்று - இப்பொழுது

சீற்றம் - என்மீது கோபத்திற்குக் காரணம்

ஒன்று - சிறிதும்

இன்றி - இல்லாமல்

சினம் - உன்னுடைய கோபம் பொருந்திய

எயிற்றுல் - பல்லினால் (கடித்து)

என் - என்னுடைய

உருவத்தை - உருவத்தை

ஆங்கு - அவ்விதம்

மாற்றுத்தற்கு - மாற்றிவிவைதற்கு

காரணம் - காரணம்

என் - என்ன?

என்றான் - என்று கேட்டான்.

விரிவுரை:— ஒவ்வொரு சிறு சொல்லிலும் ஒவ்வொரு சிறு செயலிலும் நளன் தன் பெருந்தன்மையைக்காட்டுகின்றன. தன்னுடையதுயரோ மலையளவு இருப்பினும், தீயினுட்புகுந்து ஒரு பாம்பைக் காப் பாற்றுகின்றன. அப்பாம்போ அதற்கு மாறாக அவரைக் கடித்துவிட்டது. ஆயினும் “அட துஷ்டா, உனக்கு உபகாரஞ் செய்த என்னைக் கடித்தமட்டில் உன்னை விட்டேன, பார்!” என்று கோபம் பொங்கி அதைக் கொண்றனல்லன். ‘அமரில் கூற்று அழைக்கும்’ வேலானுக்கு இப்பாம்பை வேண்டுமென்றால் ஒருநொடியில் நசக்கித்தொலைத்திருக்க முடியும். ஆனாலும் அப்படிச்செய்யவில்லை. தன்னைப் பாம்பு கடித்து விடும் மண்ணுவதைக் கண்டிருந்தும் தனக்கு அது தீங்குசெய்யக் கருதிக் கடித்ததாக அவன் அவசரப் பட்டு நினைக்காமல், தன்னைக் கடித்ததற்குத் தக்க காரணம் ஏதேனும் இருக்கவேண்டுமென்றே நிச்சயித்து அந்தக்காரணம் என்னவென்று சாந்தமாகவினவுகின்றன. மெய்யறிவுமந்தற்குணமும்வாய்ந்தவர்கள்எவரும் பிறர் தமக்கு எக்காலத்திலும் தீங்கு இழைப்பாரென எண்ணமாட்டார். உத்தமர்களில் உத்தமனுன் நளன் பாம்புகடத் தனக்குத் தீங்கு செய்ததென்று அது கடித்தபின்னும் நினைக்க வேண்டுமென்றுகூடக் கருத வில்லை. மேலும், மேன்மக்கள் தாங்கள் செய்த உபகாரத்தை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டார்களைகொடும், “நான் உனக்கு உபகாரஞ் செய்திருக்க நீயேன் கடித்தாய்” என்று கேட்காமல், ‘நான் உனக்குத் தீங்கு கொன்றும் கோபமூட்டும்படி செய்யாமலிருக்கவும், கடித்ததன் காரணம் என்ன’ என்றே கேட்கின்றன.

துறிப்பு:— ஆற்றல் அரவு:— என்ற தொடர் ஆற்றலை உடைய அரவு, என்று விரியும். ஆகையால் இது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. ஐ, என்பது உருபு. உடைய என்பது இங்குப் பயன். உடைய என்பது வந்திருப்பதால் ஆரும் வேற்றுமையோ, என்று எண்ணப்படாது. உடைய என்பது ஆரும் வேற்றுமைக்கு உரிய சொல்லுருபு ஆவது உண்மைதான். மரத்தினுடைய கிளை, என்னும் போது உடைய என்பது ஆரும் வேற்றுமையையே காட்டும். ஆனால், ‘மரவாள்’ என்று விரியும்போது ஐ என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும், ‘அறுக்கும்’ என்ற வார்த்தை பயனாகவும், தொக்கிருப்பது போலவும், ‘பணப்பெட்டி’ என்பது பணத்தை வைக்கும் பெட்டி என்று விரிவதால், ஐ என்ற உருபும் ‘வைக்கும்’ என்ற பயனும் தொக்கிருப்பது போலவும், ‘ஆற்றல் அரவு’ என்ப

தினும் (ஆற்றலை உடைய அரவு) தொக்கு இருக்கின் ரூபு ஜி என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தான். இங்கு உடைய என்பது முன் உதாரணங்களில் வந்த ‘அறுக்கும்’, ‘வைக்கும்’ என்பனவற் றப்போல் அர்த்தத்தைப்பூர்த்திசெய்யவந்த பயனே அல்லாது ஆரூம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு அன்று. ஆகையால் உடைய, என்பது தொக்கிருக்கக் கண்ட வடன் அவசரப்பாட்டு இது ஆரூம் வேற்றுமைதான் என்று என்னிவிடக்கூடாது. அதுருபாகமாத்திரம் வந்திருக்கின்றதா, அல்லது வேறு உருபோடு சேர்ந்து பயனுக்கவந்திருக்கின்றதா என்பதைக் கவனிக்கவேண் மு. உருபாக வருமானால் ஆரூம் வேற்றுமை, பயனுக் வருமானால், வேற்றுமை உருபு வேறுக இருக்கும்.

அரவு அரசே: — அரவுகளுக்கு அரசே, என்று விரியுமாகையால், அரவு என்பது நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை.

அரசே-கூப்பிடுகின்றபடியால் எட்டாம் வேற்றுமை.
உருவத்தை = உருவம் + அத்து + ஜி. ஜி என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு, விரிந்து வந்திருக்கின்ற படியால் இரண்டாம் வேற்றுமை விரி. அத்து என்பது சாரியை. ம் என்ற எழுத்தில் முடிகின்ற வார்த்தைகளைல்லாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்கின்ற போது அத்து என்னும் சாரியை பெறும் என்பதை முன் சொல்லியிருக்கின்றோம்.

சிற்றம்: — முதல் வேற்றுமை

ஒன்று: — முதல் வேற்றுமை

சின எயிற்றுல் : — சினத்தை உடைய எயிற்றுல், என்று விரியும். ஆகையால் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

எயிற்றுல் : — மூன்றும் வேற்றுமை விரி. ஆல் உருபு இருக்கின்றது.

மாற்றுதற்கு: — நான்காம் வேற்றுமை விரி. கு, உருபு இருக்கின்றது.

காரணம்: — முதல் வேற்றுமை.

அமில்: — ஏழாம் வேற்றுமை விரி. இல் உருபு வந்திருக்கின்றது.

கூற்று அழைக்கும்: — கூற்றை அழைக்கும் என்று விரியுமாகையால், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. ஜி உருபு மாத்திரங்கள் தொக்கு இருக்கின்றது.

மின்கால்: — மின்னலைக்காலும் — இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. — (கால் என்பது இங்கே விளைச் சொல், வீசுகின்ற என்பது பொருள்.)

அயில் முகம்: — அயிலை உடைய முகம்: — இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

முக வேல்: — முகத்தை உடைய வேல்: — இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை. ஆற்றலை உடைய அரவு, என்பதேபோல் இங்கும் உடைய உன்பது பயன்.

வேல் வேந்து: — வேலை ஏந்தியவேந்து: — இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும்பயனும் உடன் தொக்க தொகை.

இவ்விதமே நாலீந்து செய்யுள்களை நீங்களாக எடுத்துக்கொண்டு அவைகளில் வருகின்ற பெயர்ச் சொற்கள், என்ன வேற்றுமையிலிருக்கின்றன வென்றும், தொகையா விரியா என்றும் பார்த்துப் பழகிக் கொள்வது நலம்.

கலித்தாகை

[13-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பாலைக்கலி - 1.

ஒரு சோலையில் ஒருவன் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு அவள் தெய்வ கண்ணிகையோ, நீரா மகளோ, என்று முதலில் சந்தேகப்பட்டான். பின்பு, அவன் அவளது கூந்தலில் இருந்த பூக்கள் வாடியதாலும், கண்கள் இமைத்ததாலும் அவள் இவ்வுலக மாதே என்று துணிக்கு அவளிடத்துக் காதல் கொண்டான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் நேசித்துக் கலியானம் செய்துகொண்டு இன்பமாக வாழ்ந்து வருவாராயினர். இப்படி இருக்கும் நாளில், தன்னிடம் வந்து யாசிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப் பொருள் இல்லாமையால், தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து, பொருள் தேட எண்ணினால். இதனை உணர்ந்த தோழி, அவளை யடைந்து, “தலைவியினது மார்பைப் பிரியாதிருத்த லே பொருளாவதல்லாமல், பிரிந்து போய்ப் பெறும் பொருள் பொருளாவதில்லை” என்று கூறி, அவன் பிரயாணத்தை நிறுத்தினார். பின்பு அவள் வந்து அச்செய்தியைத் தலைவிக்குக் கூறுகின்றதைக் கூறுவது இச்செய்யுள்:

தோடங்கற்கட்ட டோன்றிய முதியவன் முதலாக வடங்காதார் மிடல்சாய வமராவங் திரத்தலின்

மடங்கல்போற் சினை மாயஞ்சே யவணரைக் கடந்து முன் பொடு முக்கண்ணை மூவெயிலு முடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற் சிற்றுங் கணிசிச்சிபோன் சினவலி னவ்வெயி லேறபெற் றுதிர்வனபோல் வரைபிளங் தியங்குரா ராறுகெட விலங்கிய வழலவிராரிடை மறப்பருங் காத விலவீன் டொழிய விறப்பத் துணிக்கை கேண்மின்மற் றைஇய!

தோலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவென மலையிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொருளாகுமோ நிலையிய கற்பினை ஸ்ரீநிப்பின் வாழாதான் முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை?

இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக் கல்லிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொருளாகுமோ தொல்லியல் வழாஅமைத் துணையெனப்புணர்தவள் புல்லாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை?

இடனின்றி பிரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக் கடனிறந்து செயல்சூழ்ந்த பொருள்பொருளாகுமோ வடமீன்போற் றேழுதேத்த வயங்கிய கற்பினை தடமென்றேள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை?

எனவிவர்

புங்கண்ணொன்று டினையவும் பொருள்வயி ஒகற
 லண்டபன் ரெண்றியான் கூற வண்புற்றுக்
 காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் கீருத்தல்
 யாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்புசின
 கீருல்கவின் கீருலைத் தஞ்சிபெயன்
 தொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே!

(தூரவு)

(வரி. 1-10) தொடங்கல்கண் - (படைப்புக் காலமாகிய) முதலில், தோன்றிய - உண்டாகிய, முதியவன் முதலாக- முன்னவனுகிய பிரமன் முதலாக, அமரர் - தேவர், அடங்காதார் - கட்டுக்கு அடங்காதவர்களாகிய அசுரரது, மிடல் சாய - வலிமை கெட, வந்து இரத்தவின் - தன்னிடம் வந்து வேண்டிக்கொண்டதால், மடங்கல் போல் சினை இ- இயமனைப் போலக் கோபித்து, மாயம் செய் அவண்றை- வஞ்சகத்தைச் செய்துவந்த அரக்கரை, கடங்து அடு முன் பொடி - (வஞ்சியாது) எதிர் நின்று கொல்லும் வலிமை யோடி, முக்கண்ணுண் மூலவயிலும் உடன்ற கால்-மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் மூன்று மதில்களையும் கோபித்த பொழுது, -முகம்போல - (அப்பெருமானது) முகம்போல, ஒன் கதிர் தெறுதலில் - பிரகாசம் பொருந் திய சூரியன் சுடுதலால், சீறு அருங் கணிச்சியோன்-தன் ஜைப்போலப் பிறிதொன்றும் சீறுதற்கு இயலாத கணிச்சி யென்னும் ஆயுதத்தையுடைய அச் சிவபெருமானது, சின வலின் - கோபத்தால், அ எயில் - அம்மதில்கள், ஏறு பெற்று உதிர்வனபோல் - அம்புபெற்று அழிவனபோல, வரை பிளாங்து - மலைகள் வெப்பத்தால் வெழித்து விழுந்து, இயங்குநர் ஆறு கெட-செல்கின்றவர்களுக்கு வழிஇல்லை யாம்படி, விலங்கிய அழல் அவர் ஆர் இடை - தடுத்த வெம்மை வீசும் (நடக்க நடக்கத்) தொலையாத வழியிலே, மறப்பருங் காதல் இவள் ஈண்டு ஓழிய - உம்மை மறக்க முடியாத அன்புள்ள இவள் இங்கே இந்துபோகும்படி, இறப்ப துணிந்தனிர் - போகத் துணிந்தீர், கேண்மின் மற்று ஜீய - அப்படிப் போகத் துணிந்த ஜீயனமீர், நான் சொல்வதைச் சிறிது கேட்போக.

ஒன்கதிர் தெறுதலின் வரை பிளக்கு இயங்குநர் ஆறு கெட விலங்கிய அழலவிர் ஆரிடை இறப்பத்துணரித்தனிர், எனக் கூட்டி விணமுடிபு செய்க.

கணிச்சியைக் துந்தாலி யென்றும் மழுவென்றும் சொல்லுவர். (புறம் 42. உரை.)

தொடங்கந்தன் என்பதிலுள்ள கண் என்பது காலத் தைக் காட்டியது.

ஜூய் எண்பது ஜூயர் எண்பதின் அண்மை விளி.

(தாழ்வை)

(வரி. 11-14) நிலையிய கற்பினான் - சிலை பெற்ற கற்பினை உடையவரும், நீர் நீப்பின் வாழாதான்-நீர்ப்பிரிவேரா எல் உயிர் விடுபவருமானிய தலைவியின், முலையாகம் பிரியாமை - முலையினையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தலே, பொருள் ஆயின் அல்லதை - சிறந்த பொருளாகும் அல்லாமல், தொலைவாகி இரங்தோர்க்கு - தம்மிடத்திலிருங்தபொருள் களை எல்லாம் செலவழித்துவிட்டு வந்து யாசித்தவர்களுக்கு, ஒன்று ஈயாமை இழிவு ஏன் - சிறிதும் கொடாதிருத்தல் இழிவு ஏன்று எண்ணி, மலை இறங்து - மலைகளைக் கடந்து, செயல் சூழ்ந்த பொருள் - போர் செய்து பெற

நினைத்த பொருள், பொருள் ஆகுமோ - பொருளாகக் கருதப்படுமோ ?

அல்லதை - (அல்லது) திரிசொல்.

(வரி. 15-18) தொல்லியல் வழாஅமை - பழைய உழுவ வன்பு வழுவாதிருத்தலே, துணையென்று - (தனக்குச் சிறந்த) துணையென்று, புணர்ந்தவள் - கொண்டவளது, புலவராகம் பிரியாமை - அணைத்தற்குரிய மார்பைப் பிரியாதிருத்தலே, பொருளாயின் அல்லதை-சிறந்த பொருளாகுமல்லாமல், இல் என இறந்தோர்க்கு - எமக்குப் பொருள் இல்லை என்று வந்து கூறி யாசித்தவர்களுக்கு, ஒன்று ஈயாமை இழிவென - சிறிதும் கொடாதிருத்தல் இழிவென்று எண்ணி, கல் இறந்து - மலைகளைக் கடந்து, செயல்குழந்த பொருள் - போர் செய்து பெற நினைத்தபொருள், பொருள் ஆகுமோ - பொருளாகக் கருதப்படுமோ ?

உழுவலன்பு - இடைவிடாது தொடர்ந்த அன்பு. 'உழுவல் எழுமையுங் தொடர்ந்த அன்புரைக்கும்.'

புல்லாகம் - சிறிய மார்பு எனக் கூறினும் அமையும்; நூல் நுழைவதற்கும் இடமின்றி நாளும் புடைப்பருத்த தன முட்டையொல் ஆகம் சிறுத்துக் காட்டிற்று.

(வரி. 19-22) வடமீன்போல் தொழுது ஏத்த - அருங் ததியைப்போல எல்லாரும் தொழுது வாழ்த்தும்படி, வய ஒகிய கற்பினாள் - விளங்கிய கற்பினையுடையவளது, தடமென்தோள் பிரியாமை - பருத்த மென்மையை உடையனவாகிய தனங்களைப் பிரியாகிருத்தலே, பொருள் ஆயின் அல்லதை - சிறந்த பொருளாகு மல்லாமல், இடன் இன்றி இரந்தோர்க்கு - (இல்லாழ்க்கை நடத்துதற்கு) வழியின்றி யாசித்தவர்களுக்கு, ஒன்று ஈயாமை இழிவு என - சிறிதும் கொடாகிருத்தல் இழிவு என்று எண்ணி, கடன் இறந்து - காடுகளைக் கடந்து, செயல் சூழ்ந்த பொருள்-போர்செய்து பெற நினைத்த பொருள், பொருள் ஆகுமோ - பொருளாகக் கருதப்படுமோ ?

இடம் கடம் என்பன இறுதிப்போலி பெற்ற இடங்கள் விடக்கும்.

(குளிச்சோல்)

(வரி 23) ஏன் அதை

(குடித்தம்)

(வரி. 24-29) இவள் முன் கண் கொண்டு இளையவும் - இவள் (சண்டு) பொலிவாழின்த கண்கொண்டு வருக்கவும், பொருள் வயின் அகறல் - நீர் பொருள் தேடப் பிரிகின் றது, அன்பு அன்று என்று யான் கூற - (உமக்கு) அன்ப ன்று என்று யான் சொல்ல, அன்புற்று - இரங்கி, காழ்வ ரை சில்லா - பரிக்கோலால் குத்தவும் தன்னெறியில் சில்லாத, கடுங்களிறு ஒருத்தல் - கொடிய ஆண் யானை, யாழ் வரை தங்கியாங்கு - மெல்லிய யாழ் ஓசையினைக் கேட்ட வளவிலே சின்றுற்போல, தாழ்பு - தாழ்ந்து, சின் தொல் கவின் - உனது இயற்கை அழகு, தொலைதற்கு அஞ்சி - கெடுதற்குப் பயங்து, காதலோர் - நமது தலைவர், என் சொல்வரை தங்கினர் - என்னுடைய சொற்களுக்குக் கட்ட பிப்பட்டுத் தங்கினர்.

யாழ் தோழிக்கும் யாழிசை அவள் சொந்தக்ஞக்கும் யானை தலைவனுக்கும் உவரைம்.

ஈண்டுத் தலைவனுக்கு அருளும் தலைவிக்கு இன்பமும் உண்டாயின.

அறிக்கை:—கலாநிலயத்தில் மதிப்புரை வரைவதற்குப் புத்தகம் அனுப்புவார் ரூ. 10 கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுதே புத்தகத்தின் குணங்களையுங் குற்றங்களையும் அய்ந்து எழுதுவோம். இல்லையேல் புத்தகத்தின் வரவுமாத்திரம் குறிக்கப்படும்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மாழி

[17-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

4-ம் பத்து, 4-ம் தசகம்.

3-ம் பாசுரம்.

அறியுஞ் செந்தியைத் தழுவி

அச்சுத னென்னு பெய்வேவாள்

எறியுஞ் தண்காற்றைத் தழுவி

யென் னுடைய கோவிந்த னென்னும்

வெறிகொள் தழாய்மலர் நாறும்

வினையுடைய யாட்டியேன் பெற்ற

செறிவளை முன்கைச் சிறுமான்

செப்கின்ற தென்கண்ணுக் கொண்டே.

போழிப்புரை:—மனக்கலக்கமில்லாத எவரும் உணர் ச்சியால் அறியக்கூடியபடி சிவப்பாய் ஏரிகின்ற தீயை, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சிவப்புக் கஞ்சகம் அணிக்கோ பிதாம்பரம் போர்த்துக்கொண்டோ வந்தி நுக்கிறதா கப் பிரமித்துத் தழுவவாள். அதன் வெம்மையையும் பித்தேறியங்கிலை அறியாது ஒருவாறு விரலூ வியசந த்தைத் தணிப்பதாகக் காணப்படும். இது போலவே, கொடுங் காற்றைத் தழுவித் தனது அச்சுதன் என்று நம்புவாள். வாசனையுள் திருத்தழாயை முகர்ந்து வெறிகொள்ளும் என் மாண்போன்ற கண்களையுடைய பெண் இவ்வாறு நான் காண, பித்தேறிச் செய்வன, ஒன்றல்ல, பல.

4-ம் பாசுரம்.

ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி

பொளிமணி வண்ணனே யென்னும்

நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி

நெடுமாலே வாவென்று கூவும்

நன்று பெய்யும் மழுமாணில்

நாரணன் வந்தானென் ஒலும்

என்றின மைபல்கள் செய்தா

வென் னுடைய கோபளத் தையே.

போழிப்புரை:—பூரண கலைகளுடன் பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைக்காட்டி, என் அழிய காந்தியுள் மணியே என்று அழைப்பாள். கரியமலைகளைக்கண்டு நெடுமாலே வா வென்று கூவியழைப்பாள். நல்ல மழைப்பதால் நாரணன் வந்தானென்று மயிலைப்போல் ஆடுவாள். இப்படிப் பல மாயங்களைச் செய்து என் மிருதுவான இளம் பெண்ணைப் பித்தேற எம்பிரான் செய்துவிட்டான்—என்கிறோள்.

5-ம் பாசுரம்.

கோமள வான்கன்றைப் புல்கிக்

கோவிந்தன் மேய்த்தன வென்னும்

போமள நாகத்தின் பின்போய்

அவன்கி டக்கை யீதென்னும்

ஆமள வொன்று மறியே

ஞருவினை யாட்டியேன் பெற்ற

கோமள வல்லியை மாயோன்

மால்செய்து செய்கின்ற கூத்தே.

போழிப்புரை:—அழகான பசுவின் கன்றைத் தழுவி இது கோவிந்தன் மேய்த்ததென்று சொல்லுவாள். வழியில் போகும் நாகப்பாம்பைத் தொடர்ந்துபோய்

இது எம்பெருமான் படுக்கையாகிற ஆதிசேஷன் என்று சொல்வாள். யான் பெற்ற அழகான வல்லி போன் றவளை மாயோன் ஆட்டிவைக்கின்ற இக் கூத்து எவ்வளவு கெட்தலுக்கு உய்த்துப்போய் என்ன என்ன அளவுக்குத் துயரங்களைச் செய்யுமோ யான் அறிகிலேன்—என்கிறோள்—“நாகத்தைக் கைதொட்டுத் தீண்டினால்” என்கிற உரைக்கு மூலத்தில் இடமில்லை.

6-ம் பாசுரம்.

கூத்தர் குடமெடுத் தாடிற்

கோவிந்த னுமென வோடும்

வாய்த்த குழலோசை கேட்கின்

மாயவ னென்று மையாக்கும்

ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள் காணில்

அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈதன்னும்

பேய்ச்சி முலைசுவைத் தார்க்கென்

பெண்கொடி யேறிய பித்தே

உரை:—கூத்தர் குடம் எடுத்தாடினால் கோவிந்தன் ஆடுகின்றுள்ளன்று ஒடும். மதுரமான புல்லாங்குழுவின் ஒருசு கேட்டால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தான் ஊதுகின்றுள்ளன்று மயங்குவாள். ஆய்ச்சியர் எடுத்துச் செல்லும் வெண்ணெயைக் கண்டால் கிருஷ்ணன் தின்ற வெண்ணெய் இதுதான் என்பாள். இம்மாதிரிகளாக மாயோன் என் பெண்ணையச்செய்கின்றன. இப்பாடுபட அவனுக்குத்தகுதியோ சொல்லுங்கோள்—என்கின்றன.

7-ம் பாசுரம்.

ஏறிய பித்தினே டெல்லா

வலகு கண்ணன் படைப்பென்னு

ஸ்ரீ செவ்வே யிடக்காணி

னெடுமா லடியா ரென்றேடும்

நாறு தழாய்மலர் காணின்

நாரணன் கண்ணி யீதென்னுந்

தேறியும் தேறுது மாயோன்

திறத்தன ஹேயித் திருவே.

குறிப்பு:—இதுவரையில் பித்தேறிய பிராட்டியின் சேஷ்டைகளை வர்ணித்தார். இப்பாசுரத்தில், பித்தேறியிருக்கும் போதுதும் மனம் ஒருவாறு தெளிக் கிருக்கையிலும் இப்பிராட்டி பகவான் திறத்தே படாகின்றன.

போழிப்புரை:—விரலூத்தால் மதிகலங்கி யிருந்தா ஹேயானும் தத்துவ உணர்ச்சியிலிருந்து தவறுதலி ல்லாமல் இவ்வுலகமெல்லாம் கண்ணன் படைப்பென்றே சொல்லுவாள். கிருமன் காப்போவிழுக்கீயோ செவ்வை இவ்வாரைக்கண்டால் அவன் அடியாரென்று ஒடுவாள்—வாசலையுள் திருத்தழாய் கண்ணனுடைய அலாதாரண மலரென்று ஒருபொழுதும் மறவாமல் கண்ணன் திருமாலை என்றே சொல்வாள். விவரித்துப் பேச அவசியமில்லை. இத் திரு தேறுதிருந்த வேலையிலும் தெளிந்த நேரத்திலும் எம்பெருமான் திறத்திலே படுவாள்.

விசேஷக் குறிப்பு:—இப்பிராட்டி, சிவன்டியாரென்றும் மாயோ னடியாரென்றும் பகுத்தறியும்படி தன் விவேகத்தைப்பயோகிக்கவில்லை என்பது தாத்பரியம்.

வாழி தொழி

[ஓர் கார் நாடகம்]

[10-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 1 களம் 2.

[மரங்களும் செடிகாடுகளும் அடர்ந்த ஓர் காடு. கான் யாற்றில் வெள்ளாட்சில்லை என்றாலும் செய்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது. துணிகளாலும் விழுத்தாளாலும் வேய் ந்த பல கூடங்கள் அங்கங்கே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் துணியால் வேய்ந்த ஓர் அடுகிய கூடத்தில் மெல்லைனாயில் வீற்றிருந்த ஓர் ஆண்மகன் தன் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த தேர்ப்பாகனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றன்.]

தலைவன்:—

நாஞ்சில் வலவ னிறம்போலப் பூஞ்சினைச் செங்கான் மரா அந் தகைபனா—பைங்கோல் தொடிபொலி முன்கையாள் தோள் துணையா வேண்டி நெடுவிடைச் சென்றதென் ணென்சு.

[அண்டபுடையாய்! இதோ பார்! சிவந்த தாவினை யுடைய மரா மரங்களின் கிளைகள் எல்லாம், கலப் பைபை வெற்றிப்படையாகவுடைய பலராமனது வெண்மை நிறம்போல் வெள்ளிய மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. அதனால் எனது காதலியிடத்துக் குறிப்பிட்டு வந்த கார்க்காலம் இதுவாதலால், எனது நெஞ்சம்பசிய வளைகள் விளங்கும் முன்னங்கைபை யுடைய என்காதலியின் தோலை மருவ, இப் பெருவழியைக் கடந்து சென்றது.]

தேர்ப்பாகன்:—பெருமை சான்ற ஜைப! நமது மன்னர்பொருட்டு நாம் நாடிவந்த வினை இன்னும் முற்றுப் பெருமல் இருக்கின்றதே; அஃதெவ்வாறுமினும் கார்க்காலம் இதுவென்று எங்கனம் துணிக்கீர்கள்? மராமரம்மலர்ந்ததென்றால் வேணிற்பருவமாகாதோ? மராம் பாலைநிலத்திற் குரிய தன்றே?

தலைவன்:—

வீறுசால் வேந்தன் வினையு முடிந்தன
ஆறும் பதமினிய வாயின—ஏரே
டருமணி நாக மனுங்கச் செருமன்னர்
சேனைபோற் செல்லு மழை.

[சிறப்புமிகுந்த ஈம் அரசனுடைய போர்த்தொழில் களும் முற்றுப்பெற்றன; நாம் செல்வதற்குரிய வழி களும் இனிய பக்குவமடைந்தன; மற்றிது கார்காலம் அன்றென்றா நீ நினைக்கின்றாய்? நன்று, உன் ஜைப! அரிய மாணிக்கத்தையுடைய நாகங்கள் வருந்தும் வகை, போர்புரியச் செல்லும் வேந்தருடைய சேனைகள்போல இதோ மேகம் இழியொலியோடு செல்லா நிற்கின்றது கான்!]

பொறிமாண் புனைதிண்டேர் போந்த வழியே
சிறமுல்லைப் போதெல்லாஞ் செல்வி—நறுதுதற்
செல்வ மழைத்தடங்கட் சின்மொழிப் பேதைவாய்
முள்ளொயி தேய்ப்ப வடிந்து.

[எந்திரச் செய்கைகளால் மாட்சிமையுற்று, அவங்களிக்கப்பட்ட வலிமையுடைய தேர்கள் போனவழி களிலே, சிறிய முல்லைச் செடிகளின் அரும்புகளைல் லாம், அழுகிய நல்ல நெற்றியையும், செல்வம் பெரு குவதற்கு ஏதுவாகிய பேதைமைக் குணமும் உடைய எனது காதலியின் கூரிய பற்களைப் போன்று பொலி கின்றன பார்!]

இனையரு மீர்ங்கட்டயர வளையணிந்து புல்லுண் கலிமாவும் பூட்டிய—நல்லார் இளநலம் போலக் கவினி வளமுடையார் ஆக்கம்போற் பூத்தன காடு.

[கார்காலத்திற்குரிய அறிகுறி மூல்லைச் செடிகளின் அரும்புகள்மலர்வதுபோதுமே; அதன்றியும், சேவகர் களும் சூளிர்காலத்திற்குரிய உடையினை உடுக்குமாறும்; தலையணி யணிந்து, புல் உண்டதனால் உண்டாகிய மனச்செருக்கையுடைய குதிரையையும் தேருடன் பூட்டுதலைச் செய்யுமாறும் காடுகள் எல்லாம் நற்குணமுடைய மகளினின் இளவடிவம்போல அழுகுபெற்று, வருவாயினை யுடையார் செல்வம்போல் பூத்தன, பார்! ஆதலின் இது கார்க்காலமே; மராமரம் பாலைநிலத்திற்கு உரியதனின் அது இந்நிலத்தில் இருத்தல் கூடாது என்ற நியதியில்லை. எனவே இனி நாம் நமதூர் செல்லலே தக்கது.]

களம் 3.

[மூல்லைநிலத்துச் சிற்றாரில் தலைவியின் மாளிகை]

தலைவி:—எனது அன்பிற் குரியாய்! சீ எளியள்மீது வைத்துள்ள மாரூத அன்பினால், எனது நெஞ்சைத் தேற்றுவதற்கு—‘இதோ கார்காலம் வந்து விட்டது?’ ‘அதோ தலைவர் வரும் தேரொலி!’ என்று ஏதேதோ கூறுகின்றாய்; ஜைபோ! என் அறிவு ஒரு நிலையில் இல்லையே!’ (என்று கூறிக் கண்ணீர்விட்டு அழுதாள்.)

தோழி:—

கண்டிரண் முத்தங் கடுப்பப் புறவெல்லாம் தண்டுளி யாவி புராப் புயல்கான்று [கொலோ கொண்டெட்டில் வானமுங் கொண்டன் றெவன் ஒண்டொடி யூடு நிலை.

[ஒளி பொருந்திய வளையல்களை அணிந்த செல்வி! இதோ பார்! காடுகள் எல்லாம், துயரின் மிகுதியால் நினது கண்களினின்று முத்தமுத்தாய்த் திரண்டு விழும் சீர்த்துளிகளைப் போன்ற குளிர்ந்த மழைத் துளிகளும் ஆலங்கட்டிகளும் புரஞும்வகை மேகம் மழை பொழிந்துகொண்டு அழுகுடைய ஆகாயத்தை முழுவதும் முடிக்கொண்டது; இங்கனமாகவும் நீ வருந்திப் பிணங்கிப் புலம்புவது என்?]'

களம் 4.

[காட்டில் தலைவன் பாசறை]

[தலைமகன் பாசறையில் அமைத்துள்ள தனது இருப்பிடத்தில் தனிமையில் தனது நெஞ்சொடு கூறிக்கொள்கின்றன்.]

எல்லா வினையுங் கிடப்ப வெழுநெஞ்சே கல்லோங்கு கானங் கவிற்றின் மதநாறும் பல்லிருங் கூந்தல் பணினோனுள் கார்வானம் மெல்லவுங் தோன்றும் பெயல்.

[மனமே! இனி பென்காதலி பொறுக்கமாட்டாள்; மலைகள்உயர்ந்து விளங்கும் காடுகளில் ஆண் யானைகள்

பெண்யாளைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுதலால், அவற் றினது மதநின் மனம் விசீகின்றது; அதோடு கரிய வானத்தின்கண்ணின் றமமையும்சிறிதுசிறிதாகப் பெய்யத் தொடர்க்கின்றது; ஆதலினால், பலவாகிய கூந்தலை யுடைய எனது காதலி, 'கார்காலத்தில் யான் திரும்பி வந்துவிடவேன்; அதுவரை நீ பொறுத்திரு' என்று நான் கூறிவந்த சொல்லை இனிப்பொறுக்கமாட்டார்; ஆதலான், மனமே! போர்த் தொழிலாயினும், மற் றெதுவாயினும், எல்லாத்தொழில்களும் ஒழிந்து நிற்கட்டும்; நாம் நமது ஊரைநோக்கிப் புறப்படுவோம்.

களம் 5.

[மூல்கீலிலத்துச் சிற்றார்]

[தலைமகள் தயர்யிகுதியால் பச்சைநோய் கண்டு வருக்கு தலையறிக்கு தனித்திருங்க தோழி மனங்கவலுதல்]

தோழி:—(தன் மனதிற்குள்)

கருங்கால் வரகின் பொரிப்போல் அகும்பவிழுஞ் தீர்ந்தண் புறவில் தெறும்பீ மலர்ந்தன சேர்ந்தன செய்குறி வாரா ரவரென்று கூர்ந்து பச்சை யவட்டு.

குளிர்ச்சி மிகுந்த காட்டில் கரிய தாளினையுடைய வரகினது பொரிப்போல, தெறும் என்னும் செடி யினது அரும்புகள் முறக்குடைந்து மலர்ந்தன; இது வொன்றே கார்காலம் வந்ததென்பதை நன்கு விளக்கும்; இதல்லாமல் தலைவர் செய்த குறிகளாகிய மேகம் தொகுதிதொகுதியாய் மின்னி மழை பொழிதல் மூல்லை யரும்புவிரிதல் முதலியனவும் அவர் குறித்த வாறே நிகழ்கின்றன; இங்ஙனமாகியும், அவர் வருகையைக் காட்டும்; அதனால் தலைவி மனம் வெதும்

பிப் பச்சைநோய் மிகுந்து வருந்துகின்றார்; இதற்கு ஏழையேன் என்செய்வேன்]

(தலைவியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்)

நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவ ரிட்ட தலைநாள் விளக்கிற் றகையுடைய வாகிப் புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி சிலமொழி தூதொடி வந்த மழை.

சிலவாகிய மொழியினையுடைய என்செல்வி! காடு களில்லாம் தோன்றிப்புக்கள், அழகுமிக்க கார்த்திகைத் திருவிழாவில் ஊரின்கண் உள்ளவர் ஏற்ற வைத்த முதல்நாள் விளக்கைப்போல் அழகுடையன வாகி மலர்ந்தன; அஃதன் றியும், இதோ பார்த்தனையா, நம் தலைவர் விடுத்துள்ள தூது! நம் நெஞ்சைக் கொள்ளைகொள்ளும் அழகுமிக்க கருமை நிறம் வாய்ந்த முகில்]

முருகியம்போல் வானம் முழங்கி யிரங்கக் குருகிலை பூத்தன கானம்—பிரிவெண்ணி உள்ளா தகன்றூரென் றாடியாம் பாராட்டப் பள்ளியுட் பாடும் பசப்பு.

[நங்காய்: நமதன்பர், பொருள்தேடப் பிரித்தேநன் றென்றெண்ணி, நமது வருத்தத்தைக் கருதாது சென்றனர் என்று நினைத்துப் பினக்கை நாம் பாராட்டுவதால் பச்சைநோய் மிகுந்து, அதனால் உடல் மெலிவற் றுப் புடிக்கையாய்க் கிடக்க நேரும்; ஆகையால் அவர் பிரிவெண்ணின்று நினைத்து மனம் வருந்தேல்; குறிஞ்சிப்பறை யொலிபோல மேகம் முழங்கி யொலிப்பது நமது நிலைபைத் தலைவர்க்கு அறிவிக்க முயல்கின்றது, காண்! ஆதலின் அவர் இனி ஒருகணமும் அங்குத் தாமதியார்.

பொதிகை நிகண் ⑥

(இரண்டாம் பகுதி)

[5-வது வால்யும் 968-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அகர வருக்கம்

- 1 அகந்தருவுங் குறையும் வெற்பு மனையும் அகமு முள்ளு மான்மாவு மகப்பொருளும் இடமும் பாவமு மல்லவ மாகும்.
- 2 அகைத்த லறுத்திடலு மொடித்தலு மீர்த்தலும் வேதனை யும்மென விளம்பினர் புலவர்.
- 3 அகப்பாவள் ஞாய்த்திய பாவு மதிலும்.
- 4 அகவ்லோர் பாவுங் கூத்து மாகும்.
- 5 அக்கர மெழுத்துமேர் நோயு மாகும்.
- 6 அகலுள் ஞரும் பரப்புநாடு மாகும்.
- 7 அக்கார மாடையும் வெல்லமு மாகும்.
- 8 அகல மார்பு நீறு மிடமும் அகலிட மூம்விரித் துரையு மாகும்.
- 9 அகடு பொல்லாங்கு நலிவும் வயிறும்.
- 10 அகளாங் தாழியு மிடாவு மாகும்.
- 11 அகிசிலம்பு மிகும்புங் தீயு மரவும் தோகையு மெனவே சொல்ல லாகும்.
- 12 அக்கென்பு மிமிலுஞ் சங்கு மணியுமாம்.
- 13 அங்கி தீயுஞ் சட்டையு மறுமீனும்.

- 14 அங்கமா றங்கமுங் கட்டிலு மாகமும் என்பு முறுப்பும் வெட்டலு மாகும்.
- 15 அங்கணஞ் சலதாவரயு முந்றமுங் சேறும்.
- 16 அங்கதம் 1வகைச்சொல்லும் பொய்யு மார்பும் அரவுங்தோ எணியு மசைப்பெயரு மாகும்.
- 17 அங்காரகன் நீயுஞ் செவ்வாயு மாகும்.
- 18 அசிவானு மம்பு மவமதிச் சிரிப்பும் ஆயுதங் கனுமென் றறைந்தனர் புலவர்.
- 19 அச்சு மகத்தியு 2மைம்மையு மஞ்சலும்.
- 20 3அசம்பு வீசுதலு ஸீராழு குதலும் காந்தியு மொற்கமுங் கழற லாகும்.
- 21 அசோகு 4சுகமு மசோகு மாகும்.
- 22 அச்சதன் முதிறையு மரியு மருகனும்.
- 23 அச்சுவங் குதிரையு மக்கிரா மருங்தும்.
- 24 அசனஞ் சோறு மளவும் பசியும் வேநகையுங் கொழுப்பும் விளம்ப லாகும்.
- 25 அசைசிரை யசையு மசைச்சொல்லு மசைவுமாம் சேரசை யும்மென கிகழ்த்த லாமே.

¹ (பிரதி) இசைச் ² (பிரதி) மன்னையு

³ (பிரதி) அசம்பு ⁴(பிரதி) தகமு

- 26 அசைதல் தங்கலு கோதலு மாகும்.
 27 அசைத்தல் கட்டுதலு மசைத்தலு மாகும்.
 28 அசனிவச் சிரமு மிடியு மாகும்.
 29 அசமே யாடும் மூலாட்டை செல்லும்.
 30 அஞ்சலே பஞ்ச மணமுஞ் சிங்கமும்.
 31 அஞ்சே துக்கமு மறிவி லானும்.
 32 அஞ்சவி வணங்கலும் வாவற் பறவையும் பேதையு மென்னப் பேசலாகும்.
 33 அஞ்சனு யழகு மறிவிலானுங் கிடாயும்.
 34 அஞ்சன யருளு மையுங்கண் மருங்தும் ஓங்கிக் கானையு நீலக் கல்லும் மஞ்சன மும்மென வழங்கினர் புலவர்.
 35 அடலே கொலையும் வெற்றியும் வலியும் சமைத்தலும் பொருதலுஞ் சாற்ற லாகும்.
 36 அடியண்ட முதலுஞ் செண்டு வெளியும் காதலுஞ் கவியடியுங் கழற லாகும்.
 37 அடரே தகடு நெருக்கமு மாகும்.
 38 அடுதல் கோறலு மட்டலு மடர்தலும்.
 39 அடலைவண் பலியுஞ் சுகொடு மாகும்.
 40 அடுப்புப் பரணியு மச்சமு மதித்திடலும் அடுப்பு மெனவே அறைய லாகும்.
 41 அடையப்பழு மிலையு மத்தலுங் கனமும்.
 42 அணைதலை யனையு மெத்தையு மைனையுஞ் சயனமு மென்னச் சாற்றினர் புலவர்.
 43 5 அணியொப் பனையு மன்புமணி வகுப்பும் அழகுமலங் காரமும் பூணும் பீடும் அணிதலு மிலக்கண வணியு மாகும்.
 44 அணவல் புல்லலு ந[கனு]லு மாகும்.
 45 அண்டம் விண்ணு மூலகும் முட்டையும் ஆகாய மும்பிர மாண்டமு மாகும்.
 46 அண்டசம் பறவையுங் தேவரையு மீனும் அரணையு முடும்பும் பல்வியு கண்டும் ஓங்கியு முதலையு மிப்பியு நாகமும் கச்சப மும்மெனக் கழற லாகும்.
 47 அணுமங் திரமுஞ் சீவனு நுண்மையும்.
 48 அணங்கே மாதரும் வருத்தலுங் தெய்வமும் ஆசையு மழகு மச்சமுங் கோறலும் கோயங்குரும் நுவல லாகும்.
 49 அண்ணமுண் ணுவு மணரியு மாகும்.
 50 அணுக்கமே யுரகமுஞ் சாந்தமு மாகும்.
 51 அண்ணல் பீடு மன்னுதலைஞ் தலைவனும் புத்தனு மரபும் புகல லாகும்.
 52 அண்டர் பகைவருங் தேவரு மாயரும்.
 53 அண்ணை பேயு மறிவிலானு மாகும்.
 54 அத்திரி யொட்டகமுங் கணையுங் கழுதையும் பரிதியும் விண்ணும் வெற்பு மாகும்.
 55 அத்திரங் கணையும் வீசி மலையும் குதிரையுங் கழுதையுங் கூற லாகும்.
 56 அத்தி யானையுங்⁵ கடலு மத்தியும் புள்ளு மெலும்[பும்] புகற லாகும்.
 57 அத்தஞ்சொற் பொருளுங் நாடுமத்த நாளும் அருளெற்றியும் பொன்னும் பாதியுங் கரமும் கண்ணு டியுமெனக் கழற லாகும்.

5 (பிரதி) அண்யேர்ச்சிரு

6 (பிரதி) கட்டிலு

- 58 அத்தசைச் சொல்லு மறைநானுஞ் சிவப்பும் இசைப்புங் துண்ணமு மியம்ப லாகும்.
 59 அதர்சிறு கல்லும் புழுதியும் வழியும்.
 60 அத்தனே சிவனும் பிதாவு மாகும்.
 61 அதம்பா தாளமுங் கீழ்லீழ்தலு மிறங்கலும்.
 62 அந்தண ரந்வோரும் பார்ப்பாரு மாகும்.
 63 அந்தம்[ஞ்] ஞானமு முடிவுங் கத்துரியும் அழகு மெனவே யறைய லாகும்.
 64 அந்தகன் குருடனுங் கூற்றனு மாகும்.
 65 அந்தி வாங்கு மிரண்டு மசையும் இடப்பெய ரும்மென வியம்ப லாகும்.
 66 அந்தரம் விசம்பு மின்டையு மனவும் பேதமு மேகமும் பேச லாகும்.
 67 அந்தி மாலையும் பாலையா சோசையும் இரவு மசையு மியம்ப லாகும்.
 68 8 அந்தரி யுமையுங் தூர்க்கையுங் காளியும்.
 69 அம்பு வேயும் நீரும் விண்ணும் மேகமுங் கணையும் விளம்ப லாகும்.
 70 அம்மைவரு பிறப்புங் தாயு முமையும் அழகு மெனவே யறைய லாகும்.
 71 அமலையம் பிகையுஞ் சோறு மோசையும்.
 72 அமரே அமர்தலும் பூசலு மாகும்.
 73 அம்பிரீர் மேலோடு வனவுங் தெப்பமும் நாவா யும்மென நவின்றனர் புலவர்.
 74 அமுதம் பாலு முத்தியு நீரும் அவியும் மேகமும் பெருமையு மாகும்.
 75 அம்புயம் 9 பொதியம்பும் புட்டிலும் புயழும்.
 76 அம்பல் பழிமொழியு மலர்மொழியு மாகும்.
 77 அம்மழகு மசையு நீரு மாகும்.
 78 அமரர் பகைவருங் தேவரு மாகும்.
 79 அமறல் மிகுதியும் பொலிவும் பீடும் கெருக்கமு மெனவே நிகழ்த்த லாகும்.
 80 அம்பணங் துலாக்கோலுங் தூம்பு மாமையும் வாயுங் கதலியுங் தோணியு நீரும்.
 81 அமைதல்சம் மதித்தலும் பொழுது மாகும்.
 82 அமுதுபாலுஞ் சோறு மவியு மழையும்.
 83 அம்பரங் கடறையும் கடலுமா காசமும்.
 84 அம்படம் வெளியும் மோடமும் மரக்காலும் விண்ணு மம்மியும் விளம்ப லாகும்.
 85 அயமிரும்பு நீரும் பரியு மாடும் தடாகமு மகமுங் சேறு மவனியும் குதனரும் விழாவுஞ் சொல்ல லாகும்.
 86 அய்யன் முத்தோனுஞ் சாத்தனு மப்பனும் சுவாமியுங் குருவுஞ் சொல்ல லாகும்.
 87 அய்யங் கடினையும் பிச்சையும் பொழுதும் அனுமா னமுமென வறைய லாகும்.
 88 அய்யரங் தணரு முனிவருங் தேவரும்.
 89 அயனமே வழியும் பிறப்பு முனும் ஆண்டனிற் பாதியு மாகு மென்ப.
 90 அயிர்நுண் மணலு மணுவுஞ் சர்க்கரையும்.

7 (பிரதி) மிடறு 8 அந்திரி

9 (பிரதி) பொதியும்

தேவகி

அத்தியாயம் 1.

[6-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வரப்போகின்ற வைபவத்தை யுன்னியுண்ணி மதர்க்கின்ற என் மாமியின் உள்ளம் அவள் திருமுகத்தில் திகழுவியற்று. “ஆம், பொருஞ்சையார்க் கிவ்வலகமுண்டு, நன்றே சொன்னுப். உன் நுண்மதியைப் போற்றுகின்றேன். இனிசெப்பவேண்டியதுயாதென் றம் இயம்புவாய்” என்றுகேட்க, இதுதான்தட்டிட்டடத் தருணமென்றுகண்ட நம் கர்மபோகி, “முயன்ற வர் இகழ்ச்சிபடைந்ததில்லை. செப்வதற்குரிய முயற்சியும் பெரியதொன்றன்று. உங்கள் கணவர் மந்திரி ஆவதும் நிச்சயம். வேண்டுவதெல்லாம்தன் அதிகாரத்திற்கு அடங்கிப் ஒரு வர்த்தமானப்பத்திரிகை; அதனை நடத்துவதற்கு என் கணவர் இருக்கின்றார். பின் எர்த் தெரியும் என் வார்த்தையின் உண்மை” என்று பிறநலம் ஒதினால். என் மாமியும் ‘நாளை வா, பேசுவோம்,’ என்று அவனுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பி விட்டுச் சிந்தனையில் ஆழலானான்.

இனிச் சேகரனார் துணையினால் என் மாமனுக்கு வரப்போகின்ற பெருமையில்தோய்ந்துகிடக்கும்என் மாமியின் எண்ணங்களைக் கலைக்கவிரும்பாமல் நான் பின்வாயில் வழியாக வீட்டினுள்நுழைந்துமூன்தேன். நுழைவாயிலில் பன்னிரண்டிலும்பதுடைய என் மாமன்மகள் கோமளமும் பத்து வயதுடைய என் மாமன் மகன் விஜயனும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். இவ்விருமக்களும் என்பால் காட்டுகின்ற அருமையில் தம் தாயையும் பலபடி வென்றனர். அன்னவர்பாற் சென்று விளையாட இழுத்த என் காலிற்கு எதிராக என் அனுபவம் நின்று தடைசெய்யவே அருகிருந்த அறையினுட் சென்றேன்.

பூமியைக் கரைத்துவிடும்போல் பெருமழை பொழிந்ததால் வெளியேசென்று உலாவுதற்கில்லை. அறையினுட்சென்றநான் சாளரமேடையொன்றில் உட்கார்ந்துகொண்டு அருகிருந்த புத்தகத்தை எடுத்து இதழ் களைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எனி அம், என் கண்வழி மனமோ செல்லவில்லை. சாளரத்தின்வழியே மரங்களை நோக்கினேன். இன்னபடி புத்தகத்திற்குச் சிறிது கண்ணும் மரங்களுக்குச் சிறிது கண்ணும் கொடுத்தேனுயினும் எவ்வழியிலும் என் மனமோ நிலைக்கவில்லை. ‘நான் ஏன் இப்படிப் படுகின்றேன், என் மாமி யேனே என்னை வெறுக்கின்றான். அவள் மக்களுக்கும் நான் ஏன் பகையானேன். நான் இழைத்த எத்திங்கிற்கு இது அனுபவம்’ என் னும் எண்ணங்களே என் உள்ளம்புகுந்து உழக்கின. சொங்கனாய்·வீற்றிருந்தேன்.

இவ்வேலை வானம் இடித்தது. இடித்த இடி என் மாமியின் சிந்தனையைக் கலைக்க, அவள் எழுந்து பின் வாயிலில் இருந்த தன் மக்களை அழைத்தாள். என் மேல் பிழை கானுவதல்லால் வேலெறுகு நினைவுமில்லா என் மாமன் மகன் விஜயன், “அம்மா, இந்தக் காற்றி அம் மழையிலும் அந்தக்குரங்கு மரமேறப் போய்விட்டதுபோலிருக்கின்றது. காலையிலிருந்து கண்ணிற்பட வில்லை” என்று கூறினான். என் நாறுமை மாமியோ, “மரங்தான் ஏறட்டும், மண்ணுய்த்தான் போகட்டும்.

கண்ணிற்படாவிட்டாலென் வா, அது நம் கண்செய்த புண்ணியமே” என்று ஏனென்னாய் நானிருக்கும் அறையருகு வந்து எட்டிப்பார்த்தாள். அங்கு நான் இருக்கக் கண்டு, “இதோ இருக்கின்றதே. அதற்குப் போகு மிடமும் உண்டோ” என்று கூறித் தன் வாயின் தினாவைத் தீர்த்துக்கொண்டனன்.

‘எங்கே’ என்று கேட்டு உள்ளே நுழைந்த விஜயன் என் கையில் புத்தகம் இருப்பது கண்டு, ‘உப்புக் கழுதையே, எச்சில் நாயே, நாதிபற்ற பின்மே, எந்த அப்பன் வாங்கிக்கொடுத்த புத்தகம் இது:’ என்ற சொற் கொண்டு என்னைச் சுட்டு என்கையிருந்த புத்தகத்தை யும் பிடிந்கி என்னையும் கீழே தள்ளினான்.

நானே ஓர் சிறுமி; வயது பன்னிரண்டிம் நிறையப் பெறுதவள். அவன் கொடுமை எனது இயற்கையான பொறுமையை அகற்றியது. கோபமும் துக்கமும் ஒன்றுசேர்ந்து, என் நிலையைக் குலைக்க, விஜயனைப் பார்த்து விழித்தேன்.

“என்னடி, கள்ளி விழிக்கின்றாய். எச்சில் நாயே,” என்று உரக்கக் கூறிக் காட்டானைக் குட்டிபோன்ற அம் மூர்க்கன் தன் கையின் வலிமையெல்லாம் என் தலையின்மேல் வீழ்த்தி மகிழ்ந்தான். அவன் குட்டிய குட்டு என்னை வருத்தவும், அவமானம் என்னை வதைக்கவும், ‘கொலைகாரப்பாவி, சண்டாளா’ என்று இக்கொடுமைக்கு ஆற்றுமல் கூவினேன். நிகழ்ந்தன வற்றை அங்கிருந்து கண்டிருந்த என்மாமி இந்த ஒரு முறையாவது நியாயம் நடத்துவாள் என்று எனது முன்னைய அனுபவத்திற்கொலாம் விரோதமாய் என்னி அவளை நோக்கினேன். நோக்கிய நான் குருதி யெனச் சிவந்த அவள் கண்களையேகண்டேன். அன்று என்கண்ணம் அவள்கையின் கொடுமையினிற்றுதப்பி நிற்கும் என்று நான் எண்ணிய எண்ணம் பிழைத்தது. அவள் கையை அரித்த தினவையும் என் மெய்யின் மேல் தீர்த்துக்கொண்டாள். பொறிகலங்கிநான்கீழே விழுந்துவிட்டேன். அம்மஹராஜியோ, தன்னருமை மகனைக் கையிலேபற்றிக்கொண்டு, ‘அந்தப் பேயுடன் உனக்கென்னபேசு? இவ்வீட்டை நன்றாகப்பிடித்து கொண்டுவிட்டது. அதுதொலைந்தொழியும் வரையில் நமக்குத் தொல்லைதான்’ என்று என்னைவாயாறவைது கொண்டே பிள்ளையும் பெண்ணும் பின்தொடரப் போகுமொரு பன்றியெனப் போனான்.

என் இளமைப்பருவம் நடந்தவித மிது. பிறக்கும் முன்னரே அப்பணைத் தின்ற என் பெரும்பசிக் கொடுமையில் பிழந்தபின் அன்னையையும் விழுங்கியது. தாயையும் தகப்பணையும் தொலைத்த நான்னன் மாமன் மஜையில் இத்தகைய வைபவத்துடன் வாழ்ந்திருந்தேன். நான் அழுதமுது அழிவதன்றி வேறு என்னதான் செய்வது. உற்ற பரிபவத்தைக் கண்ணோரால் கரைப்பதல்லால் வேலெறுன்று மில்லாதேன் கண் வறளக் கலுழுந்து ஒய்க்கேன்.

மழைநிற்றது. பகல் வெய்யோன் விண்ணினின் நடு வடைந்தான். உண்டிக்கு யாரும் என்னை அழைத்தாரில்லை, நானும் என் அறையைவிட்டு அகலவில்லை. நேரம் சிறிது சென்றபின்னர், அவ்வீட்டில் சமையல்

வேலை செய்யும் தையம்மாள் என்பவள் நான் இருந்த அறைக்குச் சோறுகொண்டுவந்தாள். தைபம்மாள்மிக்க கநல்லவள்; என்மீது உண்மையில் ஆசை அதிகமுங் கொண்டவள். என்னைத் தாபெனப்பேணிவந்தாள். நான் படும் சிறுமையெல்லாம் காணப் பொருதவளா யத் தனியே யிருக்கையில் அவள் வருந்துவதை நான் பலமுறை கண்டிலேன். என் மாமி நடத்தும் மீனாயா ட்சியில் ஒருமாதம் முழுதும் தரித்த வேலைக்காரியைக் குடந்தைகார் கண்டதேயில்லை. அத்தகையசெங்கோல் மாட்சியில் தையம்மாள் இரண்டாண்டுகளாக நிலைத் திருக்கிண்ணுள் என்றால் அவள் குணங்கலப் பெருமையைச் சொற்கொண்டு சாற்றவும் வேண்டுமோ. கருணையிற் கடலைனாயாள், பொறுமையின்வைப்பேயாவாள். தாயினும் பரிந்துஅவள் கொண்டுவந்த உண்டியையற் காமல் நான்னன்ன செய்வது. நாயேபோல் தின்றேன். ஒருநாள் உணவை பொழியென்றால் என் பொல்லா வயிறு கேட்பதில்லை. அழுதமுது களைத்த என்கண் கள் உண்டபின் அயர்வுற்றன. துயருக்கு நன்பருந்து தூக்கமே யன்றே. “துக்கம் துடைக்கும் ஏ தூக்கமே, உன்னை வாழ்த்துகின்றேன். போதும் எனக்கு வாழ்வு. பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கு மென்பார்; திக்கற்ற கண்ணியென்னைக் கலைதலில்லாத் துயிலில் ஆழ்த்திக் காக்கமாட்டார்யோ. அது உன் கடன்” என்று வேண்டினாய் ஆழ்ந்ததோர் நித்திரையில் அழுந்திவிட்டேன்.

அன்று நான் நீண்ட நேரம் துயின்று கண் விழித் தேன்: விண்ணைக் கவர்ந்து என் கண்ணென மீண்டுமோர்முறை சொரிந்த மேகம் பெய்தழிந்தது. கதிரவன் மேருமலையை நெருங்கலானுன். எழுந்து உட்கார்ந்தேன்; தூக்கத்தில் மறந்திருந்த காலைக்கழசிக்கனும், பரிபவத்திற் கிடமான என் கதியற்ற நிலையும் எனது உள்ளத்தைப் பற்றிக்கொள்ள, நான் துடித்து வருந்தியது கொஞ்சமன்று. என் அன்னையையும் அப்பணியும் நினைந்து அழுதேன். என் தந்தை யுடன் பிறந்த சிற்றப்பன் ஒருவர் உள்ள என்றும் அவர் பல ஆண்டுகளுக்குமுன்னே வெளிநாடு சென்றார் என்றும் ஊரார் சொல்லக் கேட்டுளேன். அவர் நினைவு இப்பொழுது எனக்கு வரவே அவருமா என்னைத் துறக்கவேண்டுமென்று நொந்தேன். அவர் எங்கிருக்கின்றார், என்ன செய்கின்றார் என்பது என்னால் தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. அவருமிருந்து இருப்பாராயின் என் வருத்தத்தைத் தீர்க்காதிருப்பாரா என்று அடிக்கடி எண்ணி வாடினேன். இன்ன வாறு என் எவியலியை உண்ணி உண்ணி நொந்து கொண்டிருக்கையில் வெளியூருக்குச் சென்றிருந்த

என்மாமன்வீடுவந்தார். என் னருமை மாமன்வரவே என்னையும் அறியாமல் அவரிடம் சென்று காலையில் நிகழ்ந்ததை யெல்லாம் நிகழ்ந்தபடி கூறி யழுதேன். ‘அம்மா அழுதே’ என்றுரைத்து, என்னை வாரியெடுத் தனைத்து மதிமீதிதுறத்திக் கண்களைத் துடைத்தார். கலைந்திருந்த என்கூந்தலை அவர் கைதிருத்த, ஆறுதல் கூறினராய், அவர் வாய்நிறைந்த முத்தத்தால் முன் என் மாமியின் கைகளால் என் கண்ணம் பட்டிருந்த பரிபவத்தைத் துடைத்தகற்றினார். என் உள்ளமும் குளிர்ந்து அமைதியுற்றது. நெட்டுபிரிப்புப் போக்கின எாய் என் மாமன் து திருமார்பில் தலைசாப்தது மெய்மறந்து உட்கார்ந்திருந்தேன்.

வெளியிலே சென்றிருந்த என் மாமியின் வரவை தோட்டத்தினுள் புகுந்த வண்டியின் அரவத்தால் அறிந்துகொண்டு அவர்மதியை நீத்தகன்றேன். வந்த வள் என் மாமன் இருப்பது கண்டு நான் புரியாத சூற்றங்கள் பல என்மீது சார்த்திக்கொண்டே உட்சென்றார்வழக்கம்போல் அன்று அவ்வீடு அமர்க்கலாமாய் மாருமல், நான் என் மாமன் மதியை நீத்தகன்றதால் காத்துவிட்டேன். அன்றியும்மாமன் மந்திரியாகவேண்டும், மாமியும் மந்திரக்கிழுத்தி யாகவேண்டும். இன்னதற்குச் சேரானார் பத்திரிகைத்தலைமை பூணவேண்டும். மாமனக்கு மனமில்லையாயின் அவர் பண்டியை அவிழாது, மந்திரக்கனவும் சிதைந்துவிடும்.

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. ஆசையால் நெடுநேரம் சாளரமேடையில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தேன். இதைக் கண்ட தையம்மாள் என்னிடம் வந்து, முகத்தில் வழிந்த என் கண்ணைரத் துடைத்துத்தேற்றினார். “அம்மா, சீ வருந்தாதே. உன்னைக் காட்டிலும் கஷ்டப்பட்டவர் இவ்வுலகத்தில் இருந்திருக்கின்றனர். நான் நாட்டை யிழுந்தான், மீனாவியையும் மக்களையும் பிரிந்தான், தானும் அயோத்திமன் என்றிருதுபன்னனிடம் தேர்ப்பாகன் தொழில்செய்தான். அரிச்சந்திரன் மீனாவியையும் தன்னெனுரு மக்களையும் அடிமைகளாக விற்றுத் தன்னையும் சடலைகாக்கும் ஓர் பறையனுக்கு அடிமை செய்துகொள்ள வில்லையா? பஞ்சபாண்டவர் கொரவர்கொடுமையால் பட்டதும் சிறியதோ. சீ வருந்துவதாற் பயனில்லை. இரவிற்குப்பினேபொழுது விழியத்தான் வேண்டும். உன்னிரவும் விரைவினில் விழியும். துரெளபதிக்குத் துகில்தந்து காத்தருளியவொரு கடவுளுக்குக் கண்ணுண்டு, காது முண்டு. வா, இருவரும் அவளைத் துதித்துத் துயில்வோம்” என்று என்னை அருமையுடன் அழுத்தாள். அவள் சொற்கள் என் துயரை ஒருவாறு ஆற்றிவைக்க, துரெளபதிக்குத் துகில்தந்தகருமுகிலை நினைந்தவளாய்த் துயில்கொண்டேன்.

காற்று மறை

Shakespeare—“The Tempest”

[16-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

அங்கம் 1. களம் 1.

[இதையாளன் வருகின்றன]

இதையாளன்:—மேற் பாயை இறக்குங்கள்! ஆகட்டும் ஆகட்டும் (1)! கீழே, இன்னும், கீழே (2)! நேர்வழியோடுஇதனைக் கொண்ந்துபாருங்கள்(3). [உள்ளே இரைச்சல் கேட்கின்றது]

(1) ஆகட்டும் ஆகட்டும், என்னும் அடுக்கு விரைவுக் குறிப்புடையது.

(2) உள்பும் இருக்கும் கப்பலாள்களுக்கு இதையாளன் இடுகின்ற கட்டளை இது. கீழே, இன்னும் கீழே தாழ்த்துங்கள்—என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(3) பாயையோ, கப்பலையோ காற்றுடிக்கும் வழிக்கு கோரே திருப்பும்படி சொல்கின்றன்.

இந்த வூனோபைப் பெருவாரி அடித்துக்கொண்டு போகாதா (4)! இந்தக் காற்று மழுமையையும் எங்கள் உத்தியோகத்தையும்விட அன்றே அவர் அதிகம் கத்தகின்றனர் (5)!

[ஸபஸ்ட்டியனும், அன்ட்டோனியோவும், கன்ஸாலோவும் வருகின்றனர்]

இன்னும் மறுபடியுமா (6)? இங்கே என்ன செய்கின்றீர்கள்? நாங்கள் எல்லாவற்றையும் கைவிட்டு மூழ்கிவிடுவதோ? அமிழுவேண்டுமென்பது உங்கள் ஆசையோ? (7)

ஸபஸ்ட்டியன்:—ஏ, ஊளையிட்டுக் குழறுகின்ற உலோ பினாயே, உன்தொண்டையில் புற்றுவைக்க... (8)

இதையாளன்:—ஆனால், நீங்களே செய்யுங்கள் (9)

அன்ட்டோனியோ:—தொலைந்துபோ நாயே! ஏ, வே சிமகனே, இரைச்சலிகின்ற துஷ்டா, தொலைந்துபோ! மூழ்குவதற்கு உன்னளவு நாங்களே அஞ்சவில்லையே.

கன்ஸாலோ:—ஒட்டைப்பட்ட கொட்டாங்கைச்சியை விட இக்கப்பல் வலியதல்லாததாயினும், இவன் முழுகமாட்டான் என்பதற்கு நான் உத்தரவாதம் (10).

இதையாளன்:—பிடியுங்கள், இமுத்துப் பிடியுங்கள்! கடற்புறம் இரண்டுவரி மறுபடிதிருப்புங்கள்; தள்ளங்கள். (11)

[கப்பலாளர்கள் நனைந்து வருகின்றனர்]

கப்பலாளர்கள்:—எல்லாம் தொலைந்தது. பிரார்த்தனைகள் பிரார்த்தனைகள் செய்துகொள்ளுங்கள்! தொலைந்தது எல்லாம். (12)

இதையாளன்:—ஐயோ! நம் வாய்கள் விறைத்தாகிடக்கவேண்டும்! (13)

கன்ஸாலோ:—வேந்தனும் இளவரகம் ஜபம்செய்கின்றனர். நாமும் போய்ச் சேர்ந்துகொள்வோம். அவர்கள் கதியே நம்முடையதும்.

ஸபஸ்ட்டியன்:—என்னுடைய பொறுமையெல்லாம் போய்விட்டது.

அன்ட்டோனியோ:—குடிகாரர்களால் வீணே நமது உயிர்கள் மோசம்போயின (14). இந்தப் பிளங்தவாய்ப் பாதகன் (15) அலைகளெல்லாம் உன்னைக்கழுவ சீ முழுகிக்கிடக்கலாகாதா.

கன்ஸாலோ:—இக் கடல்ஸீத் துளிகள் ஒன்றேன்றும், இவனை விழுங்குதற்கு ஆணைவைத்துத் தம் வாயைப் பிளங்தாலும் என்ன, இன்னமும் இவன் தூக்கிறகே இடப்படிவான் திண்ணைம் (19).

[“ஐயோ என் செய்வோம்”—“உடைகின்றேம், உடைகின்றேம்”—“மனைவியே, மக்களே, போகின்றேம்”—சௌதர, போகின்றேன்”—“உடைந்தோம் உடைந்தோம், உடைந்தோம்” என்ற உள்ளே பற்பல கூக்குரல்கள் கலந்து செய்யும் ஆராவாரம் கேட்கின்றது.]

அன்ட்டோனியோ:—நா மனைவரும் அரசனேறுமிழுமுகிமாள்வோம்.

ஸபஸ்ட்டியன்:—அவன் பால் விடைகொள்வோம்.

[அன்ட்டோனியோவும் ஸபஸ்ட்டியனும் போகின்றனர்]

கன்ஸாலோ:—ஒருகாணி பாழ்நிலத்திற்குப் பதிலாக—கோரைப்புல்லும் மூள்ளுப்புதரும், எல்லாந்தான்—இந்தக்கடலின் ஆபிரங்காவதம் இப்பொழுது கொடுப்பேனோ (17). தெய்வ சித்தத்தின்படிதானே நடக்கும் (18). இருப்பினும், உலர்ந்தவொரு சாவு சாகலாகாதா நான். (19).

(4) உள்ளே இரைச்சலிடுகின்றவர்களை இப்படி வைகின்றன.

(5) உத்தியோகத்தின் கத்தலாவது—பாய்களை இறக்கும்போதும் ஏற்றும்போதும் கப்பலாளர்கள் செய்கின்ற ஆரவாரம்.

(6) வங்கவர்களைப் பார்த்து, “மறுபடியும் இன்னும் என் வருகின்றீர்கள்” என்று கடிகின்றன.

(7) எங்கள் வேலையைச் செய்யவொட்டாமல் நீங்கள் இப்படிக் குறக்கே வருவார்களானால், கப்பல் கவிழ்வது நிச்சயம். அதுதானே உங்கள் கருத்து—என்று சின்துகூறுகின்றன.

(8) தெண்டைப்புற்று, என்பது ஓர் கொடிய நோய். ஸபஸ்ட்டியன் கோபங்கொண்டு இப்படி இதையாளனை வைகின்றன.

(9) இப்படி என்னை வைத்திர்களானால் நான் இனிசும்மா விருந்துவிடுவேன்; நீங்களே கப்பலை ஓட்டுவதானால் ஓட்டுங்கள்.

(10) துக்குமரத்தில் இவன் சாகவேண்டியவானைகயால், அந்தத் தலைவிதிக்கு மாருக இவன் இன்று நீரில் மூழ்கி இறக்கமாட்டான். தேவ்காய் ஒடு போல எளியதாயிருந்தாலும், அதனேடு ஓட்டையானாலும் கூட, இவன் இந்தக் கப்பலில் முழுகமாட்டான் என்றதற்கு நான் ‘ஜாமீன்’ என்று பழக்கின்றன.

(11) இது, உள்ளே பாய்களைப் பிடித்திருக்கும் கப்பலாளர்களுக்கு இவன் இடிகின்ற கட்டளை.

(12) இனிக் கப்பலைச் செலுத்த இயலவில்லை என்றும், எல்லோரும் சாகத்தான் வேண்டுமென்றும், சாவதற்கு முன்னால் அவரவர் தங்கள் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்ள எடுத்தும் என்றும், கப்பலாளர்கள் வங்கு கூறுகின்றனர்.

(13) இந்தக் கடல்ஸீரைக் குடித்துச் செத்து நம் வாய்கள் விறைத்துப்போகவா நேர்த்தென்று இதையாளன் அஞ்சி வருந்துகின்றன.

(14) இதையாளன் கப்பலாளர்கள் எல்லாரும் மதுக்குடித்த வெறியினால் கப்பலைக் காக்கமாட்டாமல் நாம் உயிரிழுக்கவேண்டி நேர்கின்றது—என்பது பொருள்.

(15) இந்தப் பிளங்காய்ப் பாதகனிகிய இதையாளன்—என்ற யாதோ அவனைப்பற்றி உரைக்க வங்க அன்ட்டோனியோ, அவனையே பார்த்துச் சபிக்கின்றன.

(16) கடலிலே முழுகிச் சாகும்படி இவனைச் சபிப்பதில் பயனில்லை. துக்குமரத்தில் தொங்குவதற்கே பிறந்தகள்வன் இவன். ஆகையால் இக்கடலின் ஒவ்வொரு துளியும், “நானிவனை விழுங்கியே தீர்கின்றேன் பார்,” என்று சபதம்செய்து முயன்றாலும், இறுதியில் இவன் உயிர்தப்பி விடுவான்.

(17) பாழ்கிலமே யாகட்டும், அது சோரையும் கள்ளியும் மூள்ளியும் அடர்ந்ததே யாகட்டும், அதனில் இருந்தால் இப்பொழுது நான் சாகமாட்டேன்றே. இந்தக் கடலில் ஆயிரங்காவதம் எடுத்துக்கொடுக்கின்றேன். அதற்குப் பதிலாக ஒரு காணி சிலம் கிடைத்தாலும் போதும். ஆனால் அது வாய்க்காதே—என்று வருந்துகின்றன.

(18) ஆகையால் வருந்தி என்ன பயன்—என்று மூடித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(19) உலர்ந்த சாவு—சிரில் மூழ்கித் துண்மரணம் அடையாமல் தரையிலே சாகலாகாதா.

யாப்பிலக்கணம்

[15-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தலை

முந்திய பகுதியில் செய்யுள்ளமைத்தற்கான அசைக் கௌயும், அவ்வசைகள் சீர் கொள நிற்குஞ் சீர் களையும் பற்றிக் கற்றோம். இனி, சீர் பல தட்டுநிற்கும் தலை என்பதைக் கற்போம்:*

முறக்குறிய சீர்கள் ஒன்றேடொன்று கட்டுப்பட்டுத் தொடர்ந்துவரும் முறையே தலை எனப்படும். அத்தலை னேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலை, நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலை, இயற்சீர் வெண்டலை, வெண்சீர் வெண்டலை, கலித்தலை, ஒன்றிய வஞ்சித்தலை, ஒன்றாத வஞ்சித்தலை என்னும் ஏழு வகையாகச் செய்யுளில் வழங்கப்படும். இவற்றின் அமைப்புப் பின் வருமாறு:—

1. னேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலை
2. நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலை

முதல்சீர் மாச்சீராக அமைந்து, நேரசையால் தொடங்கும் வருஞ்சிரோடு பொருந்தி நடப்பதும்; முதற் சீர் விளக்கீராக அமைந்து, நிரையாசையால் தொடங்கும் வருஞ்சிரோடு பொருந்தி நடப்பதும் முறையே னேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலை, நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலை என வழங்கப்படும்.

உ - மி:—கல்வி கல்வி கல்வி யென்றே

நல்லவர் பலருள நனிவிருப் புறவே
போற்றுத வழைங்கநற் பொருளே
சாற்ற வாகாச் சால்பற் றுமே.

(இச்செய்யுளின் முதலடியிலும் ஈற்றியிலும் நேர் ஒன்று ஆசிரியத் தலையும், இரண்டாம் மூன்றாம் அடி களில் நிரை ஒன்று ஆசிரியத் தலையும் அமைந்திருத்தல் காண்க. இத்தலையை மாழுன் நேரும், விளமுன் நிரையும் என்னும் வாய்ப்பாட்டால் மறவாமல் நலை வில் அமைத்துக்கொள்ளலாம். இவ்விருதலையும் ஆசிரியப்பாவுக் குரியவை.)

3. இயற்சீர் வெண்டலை:—ஈரசைச் சீர்களில் மாழுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் அமைய வருந் தலையே இயற்சீர் வெண்டலையென வழங்கப்படும்.

4. வெண்சீர் வெண்டலை:—மூவசைச் சீர்களாகிய காய்ச்சிர்களின் மூன் வருஞ்சீர் முதலில் நேரசையமைந்து வருவது வெண்சீர் வெண்டலையென வழங்கப்படும்.

உ - மி:—கணவன் கருத்திற் கலங்திங் கொழுகு மனவியே நன்மைன யாம்.

(இச்செய்யுளில் முதலடியில் மாழுன் நிரையும், இரண்டாமடியில் விளமுன் நேரும் அமைந்து இயற்சீர்வெண்டலையாயினமை காண்க.)

“யாதானு நாடாமா ஹராமா லென்னெருவன் சாந்துஜீனாயுப் கல்லாத வாறு:” —திருக்குறள்

(இச்செய்யுளில் காய்முன் நேர் வந்து, வெண்சீர் வெண்டலையாயினமை காண்க. இவ்விரு தலைகளும் பெரும்பான்மை வெண்பாவுக்கே உரியனவாதவின், வெண்டலை என்னும் பெயர் பெற்றன. மாழுன் நிரையும் விளமுன் நேரும், காய்முன் நேரும் வெண்டலையாகும் என்பதை நினைவி லமைக்கவேண்டும்.)

5. கலித்தலை:—முதலில் காய்ச்சீர் நின்று, அதனேடு வந்து சேரும் சீரின் முதலசை நிரையானால், கலித்தலையாகும்.

உ - மி:—“செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன்

சேயிரித்தெறித்த சினவாளி

மூல்வித்தார் மறமன்னர்

முடித்தலையை முந்கீகிப்போய்

எல்லைநீர் வியன்கொண்டு

இடைதுழையு மதியம்போல்

மல்லலோங் கேழில்யாணை

மரும்பாயித் தோளித்ததே.”

(இச்செய்யுளில் காய்ச்சீர்மூன் நிரையசை பொருந்திக் கலித்தலையாயினமை காண்க. ‘இது மயக்க மில்லாக் கலித்தலையான் வந்த செய்யுள்,’ என்பார்காரிக்கையுரைகாரர். யாப்பருங்கல விருத்தி இச்செய்யுளைச் சிறப்புடைக் கலித்தலைக்கு உதாரணம் காட்டும். இதில் ‘மல்லலோங்’ என நிற்கும் சீர் ‘குவிளம்’ என அலகிடும்படி அமைந்துள்ளது. ஆயினும், அச்சீரை—முந்திய இதழில் டொதுச்சிருக்கு உதாரணங்காட்டிய ‘அங்கண்வானத்’ எனத்தொடங்கும் செய்யுளில், ‘அணந்தசதுப்படயம்’ ‘மந்தமாருதம்’ என்னும் சீர்கள்பிரிந்திசைப்பதால், அனந்ததுசதுப்படயம், அனந்ததுசதுப்படயம், எனவும் மந்ததுமாருதம் எனவும் அமைத்து, முறையே புளிமாநறநிழல், தேமாந்தண்ணிழல் எனக்கொண்டாற்போல—மல்லலோங் என அமைத்து, தேமாங்காயாகக் கொண்டாலன்றிக் கலித்தலையாகாமல் நிரையொன்றுகியத் தலையாகி, மயக்கமில் கலித்தலை எனவும் சிறப்புடைக் கலித்தலை யெனவும் வழங்கியதற்கு முரணுதல் காண்க.)

6. ஒன்றிய வஞ்சித்தலை:—மூவசைச் சீராகிய கனிச்சீர் முதலில் நின்று, அதனேடு பொருந்தும் சீரின் முதலசை நிரையாக அமைவது ஒன்றிய வஞ்சித்தலை என்றப்படும்.

7. ஒன்று வஞ்சித்தலை:—கனிச்சீர்மூன் நேரசை வருவது ஒன்று வஞ்சித்தலை எனப்படும்.

உ - மி:—மரைமலநுறை மக்களனுமலன்

உரைபெறுமனத் துக்கந்தெய்திடின்

புரையறந்தலைப் புக்கிசெய்திடும்

அதனால்,

அவளே புகலென வழைய

உறுதி யாகந் கருதுக மனனே.

(இச்செய்யுளில் முதல் மூன் நிற்கும் அடிகளிலும் கனிச் சீர்மூன் நிரையசையமைந்து, ஒன்றிய வஞ்சித்தலையாயினமை காண்க.)

வின்னைவிலியல் வெண்மதினிலம் நண்ணையவிருள் நோதரச்செய்யும் உண்ணைவிலிருள் ஓட்டிடுங்கொலோ

அதனால்,

கல்வியே விளக்கெனக் கண்டிந்த கல்லும் பகலு மதுபெற லறிவே.

(இச்செய்யுளில் முதல் மூன் நிற்கும் அடிகளிலும் கனிச் சீர் மூன் நேரசை யமைந்து, ஒன்று வஞ்சித்தலையாயினமை காண்க.)

* தலைகளைப்பற்றி (1931-ஆது வருடம்) 4-ஆது வால்யுமின், 9, 10, 11, 12, 13-ஆது வா இதழகளில் விரிவாக எழுதியிருக்கின்றோம்.

விசேடக் துறிப்பு:—சீர்களும் தலைகளும் செய்யுட் கலில் வழங்குங்கால், கவனித்தற்குப்பவை பின்வருவன:—

1. வெண்பாவில் மாச்சீர், விளக்சீர், காய்ச்சீர் என்னும் சீர்களே பயின்று வரும்; மற்றச் சீர்கள் வரின், வெண்பாவின் ஒசை கெடும்; இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை ஒழுந்த வேற்றறுத்தலை விரவா என்று அறிக.

2. ஆசிரியப் பாவில் கருவிளங்கனி, குவிளங்கனி என்னும் இரண்டு சிரும் வாரா; தலைகள் யாவும் வரும்.

3. கலிப்பாவில் நூமா புளிமா என்னும் மாச்சீர்களும்; கருவிளங்கனி குவிளங்கனி என்னும் நிறைநடவாகிய வஞ்சி யுரிச் சீர்களும் வாரா; தலைகள் யாவும் வரும். மாச்சீர் இரண்டும் வெண்கலிப்பாவி லும், கொச்சகக் கலிப்பாவிலும்; நிறை நடவாகிய வஞ்சி யுரிசீர் கொச்சகக் கலிப்பாவிலும் அருகி வருதலும் உண்டு.

4. வஞ்சிப்பாவில் எல்லாச் சீர்களும் எல்லாத் தலைகளும் பொருந்தி வழங்கும்.

இங்கனம் கூறப்பட்டினும், அவ்வச் செய்யுளுக் கெனச் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்ட சீர்களும் தலைகளும் பொருந்தி வருதலே சிறப்புடையதாம்; மற்ற வை பொருந்தி வருதல் சிறப்பாகாது என அறிக.

இனி, வெண்பா முதலியவற்றிற்கு அசை பிரித்து, சீர் செப்து தலை நோக்கும்போது சிற்சில இடங்களில் சிருந் தலையும் சிதைந்து வருமானால், 1 குற்றியலிகரம் 2 குற்றியவுகரம் 3 உயிராபேடை இவைகளை அலகு பெறுவென நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும்; 4 ஜகாரக்குறுக்கமும் 5 ஒழிறாபேடையும் ஒவ்வொரு மாத்திரை யுடையனவாகக் கொள்ளவேண்டும்.

உ. மி:—

1. “அருள்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல் பொருள்ல தவ்லுன் றினல்.” —திருக்குறள்

(இதில் ‘அருள்ல தியாதெனில்’ என்னும் இரு சீர்களுக்கிடையில் தலை பார்க்கும்போது காய்முன் சிரை வந்து கலித்தலோயாகிறது. கலித்தலை வெண்பாவில் வருதல் கூடாதன்ஹே? ஆகையால், புணர்ச் சிபில் வந்த குற்றியலிகரமாகிய தீ என்பது மாத்திரையின்றி வந்ததெனக் கொள்க.)

“கொன்றுகோடீ குருதிபாயவும்

சென்றுகோடீ செழுமலைபொருவவ

வென்றுகோடீ விறல்வேழும்

என்றமுடீ பிடியுள்போலும்

அதனால்,

இண்டிடை இரவிவண் நெறிவரின்

வண்டின் கோதை யுயிர்வா மூல்லோ.”

(இப்பாட்டில் குற்றுகரம் வந்து முதல் மூன்று அடிகளில் ஆற்றைச்சீரும், ஈற்றழியில் ஜூந்தசைச் சீருமாயின. வஞ்சிப்பாவில் இப்படி வருதலாகாமையாலும், சீரில் ஜூந்தசை ஆற்றை கொள்ளாப்படாமையாலும், அச்சீர்களிலுள்ள குற்றுகரங்களை நீக்கினால், முதல்மூன்று சீர்களும் தேமாங்காயாகவும், ஈற்றுச்சீர்களிலுள்ள குற்றுகரங்களை வெற்றுத்தலை விரவா என்று அறிக.

3. “இட்டடி நோக எடுத்ததி கொப்புளிக்க வட்டில் சமந்த மருங்கசையக்—கொட்டிக் கிழங்கோடு சிழங்கென்று கூறுவாள் நாவின் முழங்கோசை வையம் பெறும்.”

(கம்பநாடர் மைந்தராகிய அம்பிகாபதி என்பார் பாடியதாக வழங்கும் இச்செய்யுளின் மூன்றுமடி பைக் கவனிக்க. ‘கிழங்கோடு கிழங்கென்று’ என்னும் இருசீர்களும் புளிமாங்காய்+புளிமாங்காய் என்னும் வாப்பாடு பெறும். அதனால், காய்முன் நிறை வந்து கலித்தலோயாகி வெண்பாவின் இலக்கணம் கேடுவதால், இங்குள்ள அளப்படைக் குறியாகிய ஒருத்தை நீக்க, மாமுன் நிறையாகிய இயற்சீர் வெண்டளை பாதல் காண்க.)

4. “அன்னையையான் நோவ தவமா லணியிழுய் புன்னையையான் நோவன் புலந்து.”

(இச்செய்யுளில் அன்னையை யான் என்பதில் உள்ள ‘னையை’ என்னும் ஜகாரங்கள் குற்றெழுத்தே போலக் குறைந்து குறிலினைந்த நிறையசையாயின. அதனால், இச்சீர் குவிளங்காய் ஆயிற்று; ஜகாரத்தைக் குறுக்கமாகக் கொள்ளாவிட்டால், தேமாங்கு தண்டு ஆதல் காண்க.)

5. “கண்ண் கருவிலை கார்முல்லை கூரையிறு பொன்ன் பொறிகணங்கு போழ்வா யிலவம்தூ மின்ன் ஆழமைக்குங்குல் மேதகு சாயலாள் என்ன் பிறமகளா மாறு.”

(இச்செய்யுளில் ஒற்றளபை— அடிதோறும் அமைந்து ஓரளகு பெற்றதால், தேமா என்னும் வாய் பாட்டிலடங்கித் தலை கூடாமைக்குக் கருவியாயின னமை காண்க. ‘கண்ண்’ என்னுஞ் சீர்க்கு வாய்ப்பாடு காணும்போது (கண்+ன்) என நிறுத்தித் தேமா எனக் கொள்க. பாட்டில் மெய்பெழுத்து மாத்திரை பெறுதாயினும், ஈண்டு அளபெழுந்த மெய் மாத்திரை பெற்றது காண்க. இனி ஆய்த எழுத்தும் இங்கனமே அளபெழுந்தக்கால் மாத்திரை பெறும். அதனை,

உ. மி:—“எஃஃஃ கிலங்கிய கையாய் ஜூன்னுயிர் வேஃஃஃ குவார்க்கில்லை வீடு.”
(என்னுமிச்செய்யுளிற் காண்க.)

எமாந்கத்தத்திலவரசன்

ஸ்ரீமான் T. N. சேஷால ஜீயர் B.A., B.L.,

எழுதியவோர்

செந்தமிழ்க்காதை.

கலாநிலயம், வேளாளர் வீதி, புரசைபாக்கம், சென்னை. விலை ரூ. 1—4—0

கம்பராமாயணம்

ஆரணிய காண்டம்—7. மார்சன் வதைப் படலம்.

[8-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இடமுங் காலமு மிராவணர் கேள்கேயும்.

“வன்மையை மாற்றும் ஆற்றல் காமத்தே வதிந்த தன்றே” என்னும் விதியினை முதலில் வசுத்துப் பின் பாழிவெந்தோள் இராவணன் விரகத்தால் வருந்திய விதங்களையும் அதனைத் தனித்தற்கு அவன் முயன்ற வகைகளையும் கம்பர் குறுவாராகின்றார்.

புணிமையிமண்டபம் விட்டெழுந்து இராவணன் அழிந்திப்பி சிந்தையோடும் ஓர் ஆடக்க கோயில் புக்கான். அங்கு,

[கைத்]

பூவினால் வேப்பந்து செய்த போங்குபேரமளி கொங்கேவிமார் குழுவுக்கைச் சேர்ந்தனன் சேர்த லோடும் நாவிநா ழேருதி நவ்விநயனமுங் சூயமும் புக்குப் பாவியாக் கொடுத்தவெம்மை பயப்பயப்பரந்ததன்றே

[கொங்களையுடைய மனைவியர் தன்னை விட்டு சீங்கிய பின் தான் தனியே, பூவினால் செய்து விளங்குகின்ற ஓர் படுக்கையைச் சேர்ந்தான். சேர்ந்தவுடன், கல்துரிமணம் கமழ்கின்ற கூந்தலையுடைய மான்போன்ற சீதையின் கண்களையும் மூலைகளையும் அன்ன இடைவிடாமல் நினைக்க, அதனால் அவைகள் விளைத்த வெப்பம் மெல்ல மெல்ல அதிகரித்தது]

அதிகரிக்கவும்,

நூக்கலாத காத னாறு நூறு கோடியாய்
பூக்கவாச வாடை வீச சீத நீர்போ திந்தமென்
சேக்கை வீக ரிஞ்துதிக்க யங்க ளோட்டை வென்றதோ
ளாக்கை தீப வள்ள கைப வாவி வேவ தாயினான்

[விலக்கமுடியாத காமமானது நூறுநாறு கோடியாக வளர, அதனால், வாசனையுடைய இளமகாற்ற வீசகின்ற குளிர்க்க பணிசீர் பொருந்திய மெல்லிய படுக்கையாக அமைந்துள்ள மலர்கள் கருகி, எட்டுத் திக்குக்களிலும் உள்ள யானைகளையும் வென்ற தோள்களோடு தன் உடல் தீங்குபோகவும் மனம்கையவும் உயிர் வேகவும் ஆயினான்.]

தாது கொண்ட சீத மேவு

சந்து சந்த மென்றவிரிப்

போது கொண்ட தேத் போது

பொங்கு தீம ருந்தினால்

வேது கொண்ட தென்ன மேனி

வெந்து வெந்து விம்முதி

ஊது வன்று ருத்தி போலு

பிர்த்து பிர்த்து யங்கினான்.

[குளிர்க்கிபொருந்திய சந்தனத்தையும், அழிய மெல்லிய இளங் தளிர்களையுப, மகரங்கப்பொடியுடைய மலர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பணிப்பெண்கள் இராவணனுக்குச் சைத்தியோபசாரங்கள் செய்யும்பொருட்டுச் சமீபத்தோபோது, அவன், பொங்குகின்ற நெருப்பாகிய மருங்கைக்கொண்டு வேது பிடித்துப்போல், கன்டால் வெந்து வெந்து, மிகுகின்ற செருப்பை ஊதுகின்ற வலிய துருத்தி யைப்போல பெருமசுக் கிட்டுவிட்டு வாடினான்]

தாவி யாது தீதெ னது தைய லாளை மெப்புறப்

பாவி யாத போதி லாத பாவி மாழை பானல்வேல் காவி யான கண்ணி மேனி காண மூன்று மாசையா

லாவி சால நொந்து நொந்த மூங்கு வானு மாயினான் [மனதை ஒருங்கிலைப் படுத்தாமலும், பிறன்மனைவிக்கு ஆசைப்படுவது தீயது என்ற கருதாமலும், சீதையைத்

தமுவுதற்கு இடைவிடாமல் நினைத்திருந்த அந்தப் பாவியான இராவணன், மாவிலையும் கருசெய்தல் மலரையும் வேலாயுதத்தையும் சீரோற்பல மலரையும் போன்ற கண்களையுடைய சீதையின் மேனியைப் பார்ப்பதற்கு மன்னுக்கின்ற ஆசையினால் மிகவும் உயிர்வருந்திச் சோர்பவ னும் ஆயினான்]

பரங்கி டந்த மாதி ரம்பாதித் தொழில் பார்ப்பதற்கு கரங்கிடந்தகொம்பொடி நிர்திரங்கவென் றகாவலன் மரங்குடைந்த தும்பிபோலாந்கன்வாளிவந்துவர்துரங்குடைந்து நொந்துநொந்தோதுநக்கினால்

[பாரம் பொருந்திய திசைகளைத்தாங்கிய வலிமய கையையானைகளின் துதிக்கையில் பொருந்திய தந்தங்களை ஒடித்து அதனால் அவை வருந்தும்படி வெந்திகொண்ட அரசனுகிய இராவணன்—மரத்தைக் குடைகின்ற வண்டுகளே மன்மத பாணங்கள் வந்துவந்து மார்பைத் துளைக் கியகுவும் நொந்து வருந்தி ஒடுங்கினான்]

கொன்றை துன்று கோதை போடோர்

கொட்டு வந்தெ னெஞ்சிடை

நின்ற துண்டு கண்ட தென்ற

மிந்த முங்கு நீர்மையான்

மன்ற றங்க லங்கன் மாரன்

வாளி போல மல்லிகைத்

தென்றல் வந்தெ திரந்த போது

சீறு வானு மாயினான்

[கொன்றைப்பழம் போன்ற கூந்தலூடன் கூடிய ஒரு பூங்கொட்டு போன்ற மங்கை என் கெஞ்சில் வந்து தங்கியிட்டனன். அவளை நான் பார்த்தது உணடு, என்று பிதற் றிக்கொண்டு மனவுறுதி அழிந்து வருந்துகின்ற தன்மைய னன் இராவணன், ராசனை தங்கிய பூமாலையை அணிந்த மனமதனுடைய அம்பபோல், மல்லிகைப் பூவின் மனத் தோடுகூடிய தென்றற்காற்று வந்து தாக்கியபோது அதனைக் கோபிப்பனும் ஆயினான்.]

காமங் கொண்டார்க்கு இடம்பெயர்வதால் உண்டோ பயன்? மனிமண்டபம் விட்டு ஆடக் கோயில் வந்த இராவணன், இவ்விடத்துங் தன்னேயுப்தணி யப் பெறுமையின்,

அன்ன காலை யங்கு நன்றை

முந்த முங்கு சிந்தையான்

இன்ன வாறு செய்வெ னென்ன ரே

ரெண்ணி லானி ரங்குவான்

பன்னு கோடி தீப மாலை

பாலை பாழ்ப் பூத்தசொற்

பொன்ன னுரை கேக்க வங்கொர்

சோலை யூடு போயினான்

[அப்பொழுது அவ்விடம் விட்டெழுந்து, வருந்துகின்ற மனத்தையுடைய னய, இன்னது செய்வெதன்ற என்னம் ஒன்றும் இல்லாதவானுகித துன்பப்பட்டி, பாலையாழின் இசையைப் பழித்தசொற்களைப் பேசும் இலக்கு மியைப் போன்ற மாதர் பலர், சிறந்த தீபங்கள் என்னை றத்தைகளை வரிசையாக எடுத்துச் செல்ல, அங்குள்ள ஓர் சோலைக்குச் சென்றுள்]

தருக்கவின் இனமெல்லாந் தழழுத்த அத் தண்ண றஞ்சோலையின்கண், பையுள்ளோய் மிக்க இராவணன் ஓர் பால்நிற அமளியிற் சேர்ந்தனன். அவவளவில்,

கனிகளின் மலரின் வந்த
கள்ளுண்டு களிக என்ன
வனிதையர் மழலை யின்சொற்
கிள்ளையுங் குபிலும் வண்டும்
இனியன மிழற்று கின்ற
யாவையு மிலங்கை வேந்தன்
முனியுமென் றவிந்த வாய
மூங்கையர் போன்ற வண்டே

[பழங்களிலிருஞ்தும் மலர்களிலிருஞ்தும் வங்க மதுவை உண்டு கட்குடியர் போன்றனவும், மாதர்களின் மழலை போன்ற இனிய சொற்களைப் பேசுவனவும் ஆகிய கிளிகளும் குயில்களும் வண்டுகளும், இவைபோன்று இனிய வைகளைப் பேசுகின்ற மற்ற யாவையும், இலங்கைக்கு வேந்தனுகிய இராவணன் கோபிப்பான் என்று அஞ்சி அடங்கிய வாயை உடையவைகளாகி, ஊழைகளைப்போல் இருஞ்தன]

இராவணன் சோலையை அடைந்ததால் அங்கிருந்த பறவைகள் வாய் ஒடுங்கினவேயன்றி அவன் நோய் அடங்கவில்லை. காமத்தின் வேகம் கலப்பது மனத் திலாதிலின் புறத்துள சிலவற்றை மாற்றி மாற்றித் தணிக்க முயல்வது பேதைமை. மாச்சைப் பணத்த வர், மனத்தின்கண் அம் மாச இருப்பதால் தாம் துயருறுகின்றவர்களைக்கோர்வதை நினையாமல், இந்த இடத்தில் இந்தக் காலத்தில் இந்தப் பொருளில் பிழைகள் இருக்கின்றனவென்றும் அவ்விடம்காலம் பொருள் முதலியவைகளை மாற்றுவதால் தம் துயரைத் தீர்த்துக்கொள்ளாம் என்றும் வீணோ எண்ணிப் பற்பல முயலும் இம்மன்பாலராகிய சிற்றினத் தவர்தம் அறியாமையைக் கம்பர்பெருமான் காட்டுகின்ற நயத்தினை உய்த்துணர்தல் உலகத்தை உயர்வடையச் செய்யும். நறுமலர்க்காவிற்கு இராவணன் நண்ணலும் என்னிகழ்ந்தது? மானமுந் தகவு மின்றி இக்கொடியோன் வளர்த்த காமத்தால் விளைந்த நோய் சற்றேனுக் தணிவிதின்றியே, இனியன மிழற்றுகின்றனவெல்லாம்மூங்கையாய்முடிவதேநேர்ந்தது. கொடியோர் வரவே நல்லவர் தம் வர்ப்பிறக்க விழையாமல் இனியனயாவும் ஒழிவது இல்லுகில் புதுமையன்று.

இடம்மாறித் தான் எய்தியதொன்றுமில்லை என்பது கண்ட இராவணன், இனி, காலத்திற் கைவைக்கப் புகுகின்றன. தன்னியும் மாற்றும் ஆற்றல் காமத்தே தங்கிய கொள்கையை மறந்த மதியிலியாயினும், காலத்தைத் தான் மாற்றுமோ ஆற்றலைச் செலுத்துவானுகி,

பருவத்தால் வாடை வந்த
பசும்பனி யநங்க பாணம்
உருஷிப்புக் கொளித்த புண்ணிற்
குளித்தலு முளைந்து விம்மி
இருதுத்தான் யாத டாவென்
றியம்பின னியம்ப லோடும்
வெருவிப்போய்ச் சிசிர நீங்கி
வேணில்வந் திறுத்த தன்றே

[பின்பனிக்காலத்தின் இயல்பின்படி வாடைக்காற் கேட்டு வந்த குளிர்ந்த பனியானது, மன்மதபாணம் பாய்ந்து மறைந்த புண்களில் தாக்கியவுடனே, வருங்கிப் பொங்கி, “இப்பொழுது இருக்கும் பருவத்தான் யாதடா” என்று இராவணன் கூவினான். அவ்வளவில், பின்பனிக்காலமானது அஞ்சி ஓடிவிட, அதற்கு அதேத் பருவமாகிய வேணிற்காலம் வந்து சேர்ந்தது]

“யாதடா இருது” என்னுமல் வரக்கன்குரல் கேட்டு, பாவம் அப்பேதைச் சிசிரம் பயத்தினால் பின்னும் பனிப்ப ஒடுதலும், காலத்தைக் ‘காலி’ யாய் விடப்படாதென்ற கடமைபற்றி வேணிற்பருவம் வந்து சேர்ந்தது. ஆயினும் என! அதனால் இராவண னுக்கு ஏதேனும் துன்பம் நீங்கியதோ வென்னின், அஃதோன்றுமில்லை—

வன்பகை மரமுந் தீய
மலைகளுங் குளிர வாழும்
மென்பனி யெரிந்த தென்றூல்
வேணிலை விளம்ப லாமோ
வன்பெனும் விடமுண் டாரை
ஆற்றலா மருந்து முண்டோ
இன்பமுந் துன்பங் தானும்
உள்ளத்தோ டியைந்த வன்றே

[வலிய கிளையுடைய மரங்களும் காட்டுத்தீயை யடைய மலைகளும் குளிர்ந்து வாழ்வதற்குரிய மெல்லிய பனிக்காலமே இராவண னுக்கு வெப்பஞ் செய்ததென்றால், இயல்பிலேயே வெப்பமுடைய வேணிற்காலத்தைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! காமம் என்னும் விஷத் தை உட்கொண்டவர்களை ஆற்றக்கூடிய மருந்தும் உண்டோ! இன்பமும் துன்பமும் மனத்தின் நிலைமையையே பொருந்தியவைகள் அல்லவோ !

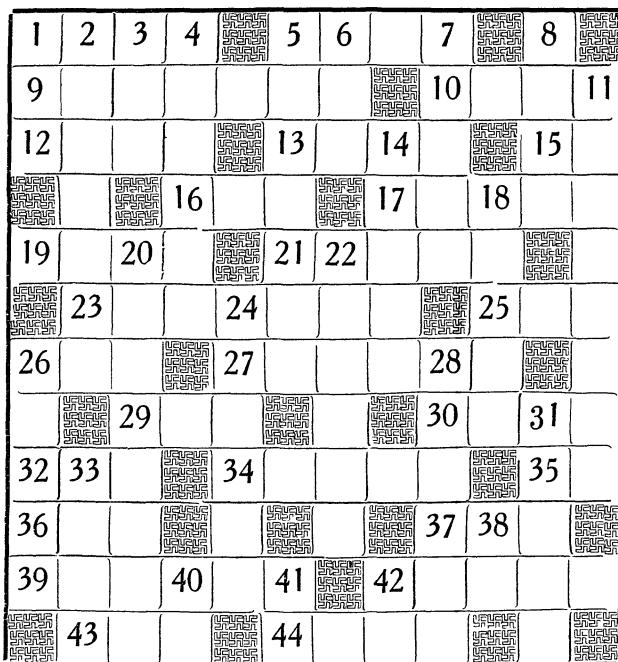
இன்பமுந் துன்பமும் உள்ளத்தோ டியைந்தபெற்றியை, ஓராமால் விவகரித்த இவ்விராவணனும், ஓர்ந்து விவகரித்த அந்தச் சாத்தனும் (Satan in Milton's “Paradise Lost”) இறுதியில் தாம் அடைந்த முடிவு ஒன்றேயாயினும் உலகத்திற் கவ் விருவாகளால் நேர்ந்த செய்திகள் வேறுபடுகின்றன—இது பற்றிப் பின்னர்.

இராவணன் உண்டவிடம் அன்போ, வன்போ? அகரம் வகரம் இரண்டிற்கும் அவ்வடியில் மோஜை அமைவதால் இவ்விரண்டில், பொருளிற்குரிய சொல் பொருந்தக் கூடும். அன்பெனுஞ் சொல் இப்பொழுது இராவணன் அடைந்திருந்தது போன்ற தகவிலா மோகத்தின் பெயரால் வழங்கிவரும் மரபில்லை. அது, மாசற்றகாதலை உணர்த்தும் பெற்றியது. எனின் காதல்நோய்க்கும் ஓர் மருந்து முண்டோ, என்பதன் ஈற்று ஒகாரம் எதிர்மறை ஆவது அருமை. ஏனெனில், “பினிக்கு மருந்து பிறம னணியிமை தன் நேய்க்குத் தானே மருந்து” என்றுரைத்த திருவள்ளுவர், அந்நோய்க்கும் ஓர் மருந்து உண்டென்றுணர்த்தினர். தன்னேய்க்குத் தானே மருந்தென நிற்றல் விந்தையோயினும், அவ் விஞ்சைசெய் மருந்து ஒன்றிருக்கக் கம்பார், “அன்பெனும் விடமுண்டாரை ஆற்றலாம் மருந்து முண்டோ” என எங்கணம் மறுத்து வினவலாம்? மற்று, “வன்பு” என்று, உடன்படு மெய் பின்றியே வந்தசொற் போலும் இது. “வன்பாடு” என்பதற்குப் பரிமேலமுகர், “முருட்டுத் தன்மை, அஃதாவது ஓராது செய்துவிற்றல்” எனப்பொருள் கூறுவார். “வன்பாடு” என்பதும், “வன்பு” என்பதும் ஒரு பொருளன ஆவது மனக்குடவர் உரையினால் விளங்கும். ஆதலின், தக்கதன்றென்று ஓராத முருட்டுத் தன்மையால் ஒன்றினை இவ்விராவணன்போல் பற்றிக்கொண்டவர் படுங் துன்பத்தை ஆற்றுவதற்கு மருந்தில்லை, எனக் கொள்ளல் ஏற்புடைத்தாகலாம்.

Kalanilayam Crossword—Puzzle No. 1.
LAST DATE:—13TH FEBRUARY, 1933.

Across

- 1 A Precious metal.
  - 5 A deep hollow noise.
  - 9 A precious stone.
  - 10 A city in Northern India.
  - 12 Anything proverbially small.
  - 13 A Whirlpool.
  - 15 Indefinite article.
  - 16 Purpose.
  - 17 A cosmetic.
  - 19 Male pig.
  - 21 Sluggish.
  - 23 A Grecian hero.
  - 25 A bush of ivy.
  - 26 A timber tree.
  - 27 Virtuous.
  - 29 One out of many.
  - 30 Formerly.
  - 32 Male sheep.
  - 34 Birds' claw.
  - 35 That is.
  - 36 A sphere.
  - 37 Embankment.
  - 39 Officer in charge.
  - 42 Purport.
  - 43 Tavern.
  - 44 Smell.

PRIZE

Down

- 1 Any precious stone.
  - 2 Foreboding evil.
  - 3 Hindrance.
  - 4 Desolate.
  - 5 Defect.
  - 6 Eccentric.
  - 7 Chief officer of a Municipal Corporation.
  - 8 Cliff.
  - 11 An incident.
  - 14 Apparel.
  - 18 Speak.
  - 20 A Moorish palace in Spain.
  - 22 Tidily.
  - 24 Mowing knife.
  - 26 A dart.
  - 28 Delicate.
  - 31 An apostle.
  - 33 A native of Arabia.
  - 38 Indefinite article.
  - 40 Doctor (abbreviated.)
  - 41 A negative.
  - 42 A preposition.

Half-leather-gilt bound volume of the Tamil Literary Weekly "Kalanilayam" for the year 1928 or 1930 or 1931 or 1932; or the Journal may be obtained free for the current or the coming year, at the option of the prize-winner.

RULES.

- RULES.**

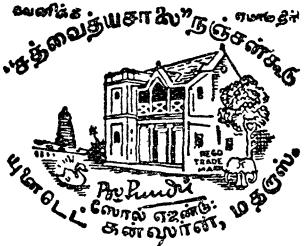
  1. Solutions ought to be written in block letters in squares drawn similar to this on a separate sheet of paper.
  2. Competitors in India and Burma should enclose with their solutions Indian postage stamps to the value of 4 as. (preferably quarter anna stamps). Competitors from Ceylon should enclose postage stamps of the value of 25 cents. Competitors from Malay States, Strait Settlements, South Africa etc; should send postal orders or money orders of the value of 8 as.
  3. The prize winner will be determined by casting lot from among those who have sent correct solutions.
  4. Apart from the prize awarded for each individual puzzle, another special prize will be awarded at the end of 6 puzzles and thereafter, to the person who comes out successful in the lot which will be cast among those who have sent correct solutions for six puzzles consequitively. But the volume so awarded as special prize will be unbound.
  5. Entries received after the last date will not be included in the competition.
  6. The manager's decision in all matters relating to this competition is final.
  7. Any person, whether a subscriber to this journal or not, is eligible to enter the competition.

*Address solutions to—The Manager, Kalanilayam,
Vellala Street, Purasawalkam, MADRAS.*

ஆய்வேத வித்வான் B. V. பண்டிட அவர்களின்

પાણીકુકળં :

பாதாமி லேகியம்	ரூ. 3-0-0
ரத்தவல்லப லேகியம்	2-0-0
மஹா திராக்ஷாதி லேகியம்	2-0-0
குழந்தைகளுக்கு	
ஶ்ரீகர கண்ணாரி மாத்திரை	0-4-0
பால சஞ்சிவினி -	0-4-0
பால ஸ்ரீதா (டானிக)	1-0-0

தெலங்கள்:

சந்தனதி	6	அவன்ஸ் ரூ.	1-0-0
அமிர்தாமலக	"		0-12-0
பிருங்காமலக	"		0-12-0
ஸ்த்ரீகளுக்கு			
ஸு-மதக டானிக்			2-0-0
கர்ப்பாசய டானிக்			2-0-0
ப்ரஸவ வேகியம்			1-8-0

**மட்ச-யாவன-ப்ராக- மட்பிருஸ்கா-யலக-தைல- கோரோஜ்ன-யாத்தி-நூ
“நடசன்சூபெல்போ”**
காதாரணம்-பாக்டீரி ரீதிஸ்தல் கேய்த்தினது I.D.T. 61, மேட்கேட்ட-டப்பி

தயாவனப்பாச் சிறந்த டானிக்
தயசாஸி - நஞ்சங்கு

முலைகைசோந்ததின்றுமணக்கு
என்னென்.
காஸ்டாலத்ஸி
 2 அமர்லை 0300-6 அப்ரல் 080

2 முறை ஜவாத் 1. முறை
மோல் எவ்வித ஜவாங்களங்கும்
ஏன் யுனிட் கணவர்கள், பாதாதே ருப்பும்

வர்த்தமானம்

சுகாதார முயற்சி:—ஜனநாயகப் பேறு பெற்றுள்ள மேனுகள் செய்யும் ஜனங்களும் முயற்சியெல்லாம் கூடிக் கூடிக் கணக்கெடுப்பதனில் முடிகின்றன. இக்கணக்கு புரியும் மாயம் மிகப்பெரியது. கணக்கெடுப்பவரும் அதை அறியும் ஜனங்களும் கலம் செய்துவிட்டதாக வும் செய்யப்பெற்றதாகவும் முறையே என்னி மகிழ் ந்து விடுகின்றனர். மேற்பார்வை உத்தியோகஸ்தர்களின் தொகையின் பெருக்காலும், பள்ளிக்குப் போவோர் தொகையினாலும் கல்வி வளர்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஜனனமரணக் கணக்கால் சுகாதாரம் முயலப்பெற்றதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆப்பில் ஆரஞ்சுப் பழங்களின் இறக்குமதிக் கணக்கினாலும் சராசரி வருமானக் கணக்கினாலும் ஒரு நாட்டின் செல்வசிலை நிர்ணயிக்கப்பெறுகின்றது. இன்னபடி மக்களை முன்னேற்றிவைக்கும் இங்கிலாந்து இப்பொழுது எவ்விக்கணக்கெண்று எடுத்துள்ளது. இங்கிலாந்தில் நான்கு கோடி எவ்வள் இருக்கின்றனவாம். இங்கிலாந்தின் ஜனத்தொகையும் நாலுகோடியான படியினால் ஆருக்கொரு எலி வீதம் இருக்கின்றனவாம். இந்த எவ்விக்கணக்கு வீண் மானுட முயற்சியின் அருமையைபே காட்டுகின்றது.

எவ்வேட்டைக் கமிட்டி பொன்றை ஸ்தாபித்து கோயைத் தடுக்கலாம். அவைகளால் கவரப்பெறும் உணவுப்பொருள் மிஞ்சவதால், மனிதனுடைய செல்வங்களை ஒங்கும். மேனுட்டின் வழிபற்றி வளர்ந்துவரும் இந்திய மக்களும் இத்துறையில் ஈடுபடும்படி இனிச் சிலர் பிரசாரங்கள் செய்யவருவார்.

***

கடவுள் தத்துவம்:— பூ. ஜெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி கடவுள் தத்துவத்தைப்பற்றிக் கூறியது:—“கடவுள் தத்துவம், ‘உண்டு இல்லை’ என்பதில் இல்லை. இந்துக்கள் முகமதியர் கிறிஸ்துவர்கள் ஆகிப ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குத் தோன்றும் விதமாய்க் கடவுளைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு இதுதான் கடவுள் என்கின்றனர். கடவுள் விளக்கத்தினால் கட்டுப்படமாட்டார். கடவுள் ஓர் அனுபவமேயன்றி வாதத்திற்குரிய வொருபொருளான்று. அவரது இல்லாத தன்மையினாற்றுள்ள நாம் அவரை விளக்க இயலும். கடவுள் உண்டென்றே அல்லது இல்லையென்றே நான் கூறவரவில்லை. ஆனால் கடவுளை அறிந்து அவரை விளக்கவல்ல ஒருவன் நான் அல்லன் என்பதையே கூறுகின்றேன். ஒவ்வொருவரும் பிரக்களுடோயோ டிருக்கவேண்டும். அப்படியிருப்பவர்கள் விடுதலை பெற்றவர்கள். அவர்களுக்குக் கடவுள் அனுபவம் ஏற்படுகின்றது. அவ்வனுபவம் சொல்லிவைக்க முடியாது; தானாக உதயமாகவேண்டும். பிரக்களுடைய வாழ்க்கையில் இவ்வனுபவம் உதிக்கும்.”

***

முன்னேற்றம்:—மேனுகெளிலும் சிறப்பாக அமைக்க ஜூக்கிப் நாட்டினும் நிகழும் பகற்கொள்ளோகள், இதுபொழுது முன்னேற்றத்திலும் அரசியல் செல்வாக்கிலும் முதிர்ந்துவரும் இந்தியாவிலும் நிகழ்துவுகின்றன. சமீபத்தில் கல்கத்தா சர்வகலாசாலை வேலையாளர் இருவர் 28000 ரூபாய் பணத்துடன் கல்கத்தா இம்பீரியல் பாங்கியிலிருந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்தனராம். இரு பஞ்சாபிகள் அவர்களைத் தாக்கி அவர்களிடமிருந்த பணத்தை அபகரித்துச் சென்ற

னராம். இது பகல் நிகழ்சியாம். எனவே இனி இந்தியா சுயராஜ்ஜியத்தை அனேகமாப் பய்திவிட்டதென்றே சொல்லலாம்.

***

பேர்னார்ட் ஷா:—சிறந்த நாடகாசிரியரும் சீர்திருத்தக்காரருபான் ஜியார்ஜ் பெர்னார்ட் ஷா இந்தியாவில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யப்போகின்றார் என்றும், சென்னையிலுள்ள சில சங்கத்தார் அவரைச் சென்னைக்கு வருமாறு அழைத்துத் தந்தியனுப்பி யிருக்கின்றனர் என்றும் தெரிகின்றது.

***

காலன்டர் வரவு:—இரங்கனில் புத்தக வியாபாரம் செய்யும் நவீனகதா புத்தகச் சாலையினர் வெளி யிட்ட 1933-வது வருடக் காலன்டர் வரப்பெற்றேரும். காலன்டரில் தமிழ் வருஷத் தேதியும், பண்டிகை தினங்களும், இராகுகாலம், வாரகுலை முதலியவைகளும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இக்காலன்டர் அதிக உபயோகமுள்ள முறையில் வெளியிடப் பெற்றிருக்கின்றது.

***

வேலை நிறுத்த முடிவு:—அக்டோபர் மாதம் 24-ந் தேதியன்று ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தம் முடிவுபெற்றது. டிசம்பர் மாதம் 13-ந் தேதி யன்று ரயில்வே அதிகாரிகளுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மத்தியஸ்த முறைப்படி இவ்வேலை நிறுத்தம் முடிவுடைந்தது.

***

அய்வாந்து அரசியல் நிலை:—அயர்லாந்தில் டிவாலரா கட்சியார், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளத்தில் குறைவு செய்யவேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானங்களை கொண்டுவந்தனர். இத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படி, தொழிற்கட்சிப் பிரதிநிதிகள் எதிர்த்தமையால், தற்கால அரசாங்க சபை கலைந்தது. எனவே புது அரசாங்க சபையை அமைக்க ஜனவரி மாதம் 24-ந் தேதியன்று பொதுத் தேர்தல் நடைபெறும் என்று அயல்நாட்டுச்செய்தி கூறுகின்றது. புதுத் தேர்தலில் டிவாலரா கட்சியார் வெற்றி பெறவார் என்றும், இத்தீர்மானம் நிறைவேற்றுமென்றும் டிவாலரா நம்புகின்றார்.

***

தீண்டாமை மசோதா:—தீண்டாமை விலக்கைப் பற்றி டாக்டர் சுப்பராயன் கொண்டுவந்த மசோதா வகுக்கு ராஜப்பிரதிநிதி தமது அனுமதியையளிப்பார் என்று ஒரு செய்தி கிடைத்துள்ளதாம்.

***

ருஷிய சுதந்திரம்:—ருஷிய அரசாங்கத்தார் செய்து வரும் நாத்திக முயற்சிக்கு எதிராப்ப பிரசாரம் செய்து ஒரு பாதிரியாருக்கு அவ்வரசாங்கத்தார் 6 வருடச் சிறைவாசம் அளித்திருக்கின்றனர். அவர் சிறைவாசம் முடிந்தபின் ருஷியாவில் இருத்தலாகாதென்று தேசப் பிரஷ்ட உத்திரவும் பிறப்பித்திருக்கின்றனர். மக்கள் சமத்துவத்திற்கும் சதந்தரத்திற்கும் என்று அமைக்கப்பெற்ற புதிய ருஷிய ஆட்சிமுறையில் சதந்தரம் பெறுகின்ற பேறு இதுவே.

***

பிலிப்பையின் தீவுக்கு விடுதலை:—அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் கீழிருந்த பிலிப்பையன் தீவிற்குச் சுயராஜ் ஜியம் அளித்துவிட அமெரிக்க ஜனப்பிரதிநிதி சபையார் தீர்மானம் செய்து விட்டனர் என்று அயல்நாட்டுச் செய்தி கூறுகின்றது.

— கம்ப ராமாயணம் —

பதவுரை விரிவுரை விளக்கம் இலக்கணக் குறிப்பு முதலியவைகளுடன்

வை. மு. சட்கோப ராமாநல்லாசாரியர்

സേ. കിരുവ്വൻമാശാരിയാർ

வை. மு. கோபால் கிருஷ்ணமாசாரியார்.

ஆகியவர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்றவை.

பால காண்டம்	...	...	...	...	ரூ.	5	0	0
அயோத்தியா காண்டம்	...	...	...	...	„	5	0	0
ஆரணிய காண்டம்	...	...	...	...	„	4	0	0
கிட்சிந்தா காண்டம்	...	...	...	...	„	4	8	0
சுந்தர காண்டம்	...	...	...	...	„	5	0	0
யுத்த காண்டம்—2 பாகம்	...	...	...	...	„	10	0	0

தபால், அல்லது இரயில் பார்வஸ் கட்டணங்கள் வேறு. வேண்டுவோர், தாம் வேண்டும் புத்தகங்களுக்குரிய விலையில் பாதியாவது முன்பணம் அனுப்பி ஆர்டர் செய்யவேண்டும். மற்றதை வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்வோம்.

மாண்றுர் :— கலாநிலையம், வேளாளர் வீதி, புரசை, சென்னை.

தேகபலம், னாபகச்சுதி, உற்சாகம், னாக்கம்,
சுக சம்பத்து இவைகளைக் கொடுப்பதில்
எங்கள் பிரசித்தியைற்ற

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்ரரகள் பலவிருத்தி ஒளவிதங்களுக்கெல்லாம் முன்னணியில் நிற்கின்றன. இலட்சக் கணக்கான ஜினங்கள் (சென்ற 53 வருஷங்களாக) உபயோகித்து குணமென்னும் பாகியத்தை அடைஞ்சிருக்கிறார்கள். நீங்களும் ஒரு டப்பியை உபயோகித்துக் குணத்தை அறியுங்கள்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
 5 டப்பகள் ரூ. 4 0 0
 இலம்! ஆரோக்கிய கிரந்தம் இலம்!
 ஆதங்க நிக்ரவூ ஒளாஷ்தாலையம்,
 26, பிராட்வே, மதராஸ்.

கற்பக மலர் (சிறு கதைகள்)
 (ஆசிரியர் - சகோதரி வி. பாலப்பான்)
 மலர் 1 - விருந்தில் விலங்கு - விலை அணு 3.
 மலர் 2 - அவள் இஷ்டம் - விலை அணு 3.
 ஏழஞ்சு ஸ்டாம்புக்கு 2 புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும்.
 பீட்டிக் பிரசுராலயம், மயிலாப்பூர், சென்னை.

பாரத வசனம்

ஆதிபவீம் 3-8-0. ஸபா, ஆரண்ய, விராட பர்வங்கி
 கள் அடங்கியது நுபா 5-0-0. உத்தியோக, பீஷ்ம,
 துரோண், கர்ண சல்லிய, ஸவப்தி பர்வங்கள்
 அடங்கியது 5-0-0. சாந்தி, அநுசாசனிக, அசீவமேத,
 ஆச்சரமவாஸ, ஸ்வர்க்காரோஹண, முசல, மஹாப்ர
 ஸ்தானிக பர்வங்கள் அடங்கியது 5-0-0.

பாலவினோதினி ஆபீஸ், 323, தண்டையார்ப்பேட்டை
 வண்ணரைப்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்

**NATIONAL
INSURANCE COMPANY, LIMITED.**
Head Office :
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7 Council House Street, Calcutta.

New Policies Issued in 1931 for over ...	Rs. 1,32,33,000
Showing an increase over the New Business figure for 1930 of ...	16.54 %
Claims paid up to end of 1931 over ...	Rs. 90,00,000
Invested Funds amount to, over	Rs. 1,75,00,000

**LOW RATES LIBERAL CONDITIONS
NEW TABLES NEW BENEFITS**

For particulars & Agencies please write to:—

R. G. DAS & Co., OR The Branch Secretary,
Managers. Madras Branch,
113, Armenian Street,
Madras

**FIRE & ACCIDENT RISKS
covered by
NATIONAL FIRE
AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
7. Council House Street. Calcutta.**

The Branch Secretary,
Madras Branch,
113, Armenian Street, OR R. G. DAS & Co.,
Madras. *Managers.*